

กระโถนเข้าธรรมมาสน์

ฉบับที่ ๒๓ เดือนมกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุธรรมปญโญ

เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : สมัยที่หลวงพ่อบ้านอาพาธอยู่ที่ศิริราช มีอยู่คนหนึ่ง
เขาไปหาหลวงพ่อดี?

ตอบ : พวกที่ตายโหงนี่ บางรายก็เป็นพวกที่หมดอายุ แต่ส่วนใหญ่
๘๐ กว่าเปอร์เซ็นต์นี้ยังไม่หมดอายุ ถ้าหมดอายุแล้วก็ไปรับบุญรับ
บาปได้ทันที อีกอย่างคือถ้ากำลังบุญมากก็ไปรับส่วนดีเลย ทำบาป
มากสูงมากก็ลงไปปรับกรรมเลย ไม่ผ่านการตัดสิน พวกผ่านการตัดสิน
นี้มันกระดากจะด่าก็ไม่ด่า จะขวาก็ไม่ขวา แต่ว่าพวกผ่านการ
ตัดสินนี้ยังโชคดีนะโอกาสรอด ๘๐% เพราะว่าพระยายมท่านจะ
ถามละเอียดจริงๆถามนิดถามหน่อยถามล้วงไปเรื่อยมันจะต้องทำดี
ชะอย่างหนึ่งละ แล้วท่านก็จะส่งไปรับความดีก่อน ทีนี้ถ้าทำดี
เล็กน้อยมากอย่าง **สุปติภูจิตเทพบุตร** อย่างนี้มันวแต่ไปเพลินกับ
ความดีอยู่ หมดบุญที่นี้ละโดนเต็มๆ

ถาม : อย่างเวลาเช้าๆ เราแผ่เมตตาตามแบบหลวงพ่อนี้มี
อานิสงส์อย่างไรบ้างคะ?

ตอบ : อันดับแรกของเราจะได้**ปัตติทานมัย** เป็นการทำบุญ
ประเภทหนึ่ง การทำบุญมี ๑๐ประเภทๆ สุดท้ายนี้จะเป็นของกำไร
โดยตรง เขาเรียก**กสิกรรม** มีความเห็นถูกว่าพระพุทธเจ้าสอนดี
เราจะทำตามอันนี้ได้กำไรแน่ๆ นอกนั้นก็**ทานมัย** บุญเกิดจากการ

ให้ทาน **ศีลมัย** บุญเกิดจากการรักษาศีล **ภาวนามัย** บุญเกิดจากการทำ
สมาธิภาวนา ๓๐อย่างนี้เป็นบุญใหญ่ที่สุด แล้วหลังจากนั้นจะยังมี
บุญเล็กๆซึ่งจะเรียกว่าเล็กก็ไม่ได้เพราะว่าถ้าหากว่าเล็กของข้าง
มันก็ใหญ่ของมันนะ บุญเล็กๆ ก็ยังมี**อภัยนัย**อ่อนน้อมต่อมตน
กับคนอื่น คนที่อ่อนน้อมต่อมตนมา เราเห็นก็เอ็นดูเอ็นใจเกิดความ
รักความเมตตาเขาใช้มัย? ตัวนี้มันก็ทำให้คนนอบน้อมต่อมตนเขาได้บุญ
ต่อมาก็**ปัตติทานมัย** ทำบุญแล้วตั้งใจนอบน้อมให้คนอื่นเขา ตัว
เราจะทำได้สำเร็จก็ยากแล้วอุทิศสำหรับแบ่งปันให้คนอื่น ถ้าจิตไม่ได้
ประกอบด้วยความรักความเมตตาจริงๆ มันก็จะให้เขาไม่ได้ ในเมื่อ
ให้เขาได้ผลบุญของเรามันก็จะเพิ่มขึ้น **ปัตตานุโมทนามัย** พลอยยินดี
ในความดีที่คนอื่นทำ ปกติมันคอยจะอิจฉาเขา แต่อันนี้มันคอยยินดีจริงๆ
ได้บุญจริงๆใช้มัย? **ธัมมัสสวนมัย** นำไปปฏิบัติ **ธัมมเทศนามัย** ได้ผล
แล้วกลับไปสอนเขาต่อ พวกนี้เขาเรียก **บุญกิริยาวัตถุ** สิ่งที่ทำให้เกิด
บุญ ทำแล้วเป็นบุญเป็นกุศล ทีนี้ของเราที่ว่าตั้งใจอุทิศให้คนอื่นเขา
มันก็จะ**ปัตติทานมัย** ก็คือว่า บุญที่ได้จากการตั้งใจทำความดี
แล้วแบ่งให้คนอื่นเขาไป

ถาม : ทำตามหลวงพ่อดอนเข้าๆหลวงพ่อนำแผ่เราก็พยายาม
ทำตาม?

ตอบ : มันเป็นวิธีการที่จะได้บุญ อย่างของเรานั่งอยู่คนเดียวเขาถวาย
สังฆทานเราก็สาธุ มันก็ได้ไปด้วยใช้มัย? มันเป็นวิธีการทำบุญที่ง่าย
แต่ในขณะเดียวกันที่คนที่ทำไม่ได้ กำลังใจไม่ถึงมันจะทำอะไรกัน
นักหนาจะเดียวทำๆ ถ้าอย่างนั้นไม่ได้แล้วกำลังใจยังเศร้าหมองไปด้วย

ถาม : มีพระองค์เล็ก ๆ อยู่หลายองค์ไม่รู้อะไรจะทำอย่างไร ?

ตอบ : แค่ว่าเล็กน้อยนี้เราก็เจ๊งแล้ว ถ้าหากว่าเป็นรูปพระพุทธรูปเจ้า คำว่าเล็กน้อยไม่มีสำคัญสุด ๆ ทั้งนั้นเลย ถ้ามีมากเกินไปดูแลไม่ทั่วถึง ควรจะทำอย่างไร ? หากลองหาอะไรใส่รวม ๆ กันเอาไว้ให้ดีให้เหมาะสม แล้วเอาขึ้นบูชา ต่อไปอย่าใช้คำว่าเล็กน้อยกับพระนะ เดี่ยวเจอข้อหา ปราสาทพระรัตนตรัย สมัยหลวงปู่ปานท่านสร้างพระคำข้าวองค์หนึ่ง หน้าตัก ๕ นิ้ว ตั้งโต๊ะบวงสรวยชุดใหญ่เลย ทำพิธีบวงสรวย หลวงพ่อ ก็บอกว่าทำไมแค่พระองค์เล็ก ๆ แค่นี้ต้องตั้งเครื่องบวงสรวยเต็มพิธี ชุดใหญ่ขนาดนี้ด้วย หลวงปู่ปานบอกว่า คำว่าพระพุทธรูปเจ้ามีเล็กหรือ? หลวงพ่อบอกได้ยีนแล้วตกใจ แสดงว่าจิตเราหยาบไปหน่อยใช่ไหม? เห็นพระพุทธรูปเจ้าเล็กน้อย จำไว้ละคำว่าเล็กน้อยไม่มี พุทโธ อัปปะมาโน ธัมโมอัปปะมาโน สังฆोอัปปะมาโน คุณพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ไม่สามารถจะประมาณได้ มีลูกศิษย์หลวงพ่อดัดปากน้ำใต้พระสมเด็จของขวัญไปองค์กระຈົ່ງหนึ่ง นั่งมอง ๆ มันไม่ถูกใจนะ องค์กระຈົ່ງ หนึ่ง องค์แค่นี้จะคุ้มครองเราได้อะไรหรือ ปรากฏกลางคืนนอนหลับไปฝัน เห็นพระสมเด็จวัดปากน้ำองค์ของขวัญนั้นแหละลอยมาโตขึ้น ๆ จนใหญ่จะเต็มจักรวาลเลยแล้วถามว่าแค่นี้พอมั๊ย? (หัวเราะ) สะใจมั๊ยล่ะ พุทโธอัปปะมาโนจำไว้คุณพระพุทธรูปเจ้าประมาณมิได้

ถาม : การถวายสังฆทาน ถ้าเราเอาพระองค์ขนาดที่ไม่ใหญ่มากนัก คุณภาพจะเหมือนกันมั๊ยครับ?

ตอบ : ถ้าหากว่าจะเอาอันสงฆ์กันจริง ๆ พระที่ถวายสังฆทาน หน้าตักไม่ควรต่ำกว่า ๔ นิ้ว แต่ถ้าหากว่าเราตั้งใจถวายแล้วเป็น

องค์น้อย อันนั้นเราจะได้อานิสงฆ์เป็นพุทธบูชาคือเราได้สร้าง พระขึ้นมาองค์หนึ่ง หลวงพ่อขออมวัดไฟโรงวัดท่านสร้างพระ สร้างเอาๆ องค์เล็กองค์ใหญ่เต็มไปหมด ท่านบอกว่าอานิสงฆ์ของการสร้างพระ พุทธรูปไม่ว่าจะองค์โตเท่าภูเขาหรือองค์เล็กเท่าใบหญ้าคา เกิดมาก็ชาติก็จะเป็นผู้ที่ประกอบไปด้วยเดชอำนาจไม่รู้จักจบจักสิ้น พุทธบูชามหาเดชะวันโต เพราะฉะนั้นจะองค์เล็กองค์ใหญ่ก็แล้วแต่ ขอให้เป็นที่พระพุทธรูปเจ้าเถอะ อานุภาพไม่สิ้นสุดหรอก

ถาม : อย่างบางที่มันขึ้นก็เกียดที่นี้เราพยายามแล้วนะคะ... ?

ตอบ : ก็เลิกขึ้นก็เกียด สังเกตดูว่าธรรมะบางส่วน เราพยายาม วัน ก็แล้ว เดือนก็แล้ว ปีก็แล้วมันก้าวพ้นไม่ได้ อันนั้นห้ามขึ้นก็เกียดจะจะต้อง ทบทวนแล้ว ทบทวนอีก ย้ำแล้วย้ำอีก ย้ำอยู่กับที่เดิมให้มันชำนาญไปเลย อันนั้นแสดงว่าสติปัญญาของเรามันยังไม่เพียงพอ ถ้าหากว่า สติ สมาธิ ปัญญา มันเพียงพอ เราจะก้าวพ้นตรงจุดนั้นได้ เราต้องหา ความชำนาญไปเรื่อย ๆ จนกว่ามันจะพอ ถ้าภาษานักปฏิบัติเขาจะ บอกว่า วาระมันยังมาไม่ถึง มันเหมือนกับต้นไม้ เราปลูกมันแล้วมันยังไม่ออกดอกออกผลซักที เราจะขึ้นก็เกียดไม่ดูแลมันจะไม่ได้ ต้นไม้มันจะตาย เราต้องดูแลมันต่อไป ถึงวาระ ถึงเวลาที่สมควรดอกผลมันจะออกมาเอง เพราะฉะนั้นยิ่งไม่ได้นี่ยิ่งต้องขยัน

ถาม : อย่างเราปฏิบัติแล้วเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำแบบไหนจึง จะตรงกับจริตของเรา?

ตอบ : แบบไหนจะตรงกับจริตของเราที่หาผู้มีปฏิบัติกรรมฐาน ของหลวงพ่อกันมา อ่านแล้วชอบตรงไหนก็ทำตรงนั้นเลย ทำกอนั้น

กองเตี๋ย หัวข้อนั้นหัวข้อเตี๋ย เอาให้มันได้จริงๆไปเลยอย่าไปเปลี่ยนใหม่ ถ้าหากว่าเราทำๆไปแล้วมันยังไม่ได้ เราไปท้อแล้วไปเปลี่ยนใหม่ทำๆไปยังไม่ได้ ท้อแล้วเปลี่ยนใหม่ อาตมาเปรียบว่ามันเหมือนยังกับว่าขุดบ่อแล้วไม่ได้น้ำ ขุดลงไป ๓ เมตร ๕ เมตรถ้าเกิดน้ำมันอยู่ ๒๐ เมตรอย่างนี้ เรารู้สึกเหนื่อย รู้สึกท้อแล้วไปเปลี่ยนใหม่ ไปขุดอันนั้น ๓ เมตร ๕ เมตรแล้วเมื่อไหร่มันจะได้ล่ะเพราะฉะนั้นมันจะต้องประเภทต้องตั้งหน้าตั้งตาทำไป ได้สักหัวข้อหนึ่งแล้วอันอื่นมันจะง่าย เพราะว่ากำลังมันเท่ากัน มันแค่เปลี่ยนวิธีการเท่านั้นเอง เมื่อวานนี้พี่ชายเขามา พี่ชายคนนี้ก็ก่อนหน้าเขาปฏิบัติธรรมะเข้มข้นมาก ตั้งใจอย่างเตี๋ยว่าจะไปนิพพาน ครอบครัวยังไม่มีแล้ว อีต่อนี้ก็มีเมีย ๑ มีลูก ๓ เรียบร้อยไปแล้ว เขามาถามว่าเขาปฏิบัติแล้วไม่ก้าวหน้าจะอย่างไร? ก็บอกว่าพี่ก็ทำอย่างที่อาตมาเคยทำนั่นแหละ สมัยก่อนพี่ว่าอาตมาบ้าอย่างไร ก็บ้าอย่างนั้นล่ะแล้วมันก็จะตัวเอง พุดมันง่ายนะแต่ตอนทำมันเหนื่อยก็ท้อเหมือนกันเปรียบให้ฟัง ถ้ากลัวว่าจะผิดเอาศีลเป็นกรอบ ศีล ๕ ก็ได้ ศีล ๘ ก็ได้ ถ้าหากว่ายังอยู่ในกรอบของศีล การปฏิบัตินั้นไม่ผิดหรือว่าผิดก็ผิดน้อยเต็มที ในเมื่อมีศีลแล้วพยายามกวาดศีลของเราให้บริสุทธิ์อย่าละเมิดศีลด้วยตัวเอง อย่ายุยงส่งเสริมให้คนอื่นทำ อย่ายินดีเมื่อคนอื่นล่วงให้ศีลนั้นขาดลง ในเมื่อเราทำละเอียดยุติได้ถึงขั้นนี้ ศีลมันทรงตัว สมาธิก็จะตั้งมั่นได้ง่าย ปัญญา ก็จะเกิด เพราะว่าจิตของเราถ้านิ่งนี้มันเหมือนน้ำที่นิ่งมันจะมองเห็นได้ เวลาชะงักไปก็เห็นหน้าตัวเอง คราวนี้พอจิตมันนิ่งปั๊บ ปัญญา มันก็จะเกิดพอปัญญา มันเกิดจะใช้ไปคุมศีลอีกทีหนึ่ง ในเมื่อยิ่งคุมศีลให้ละเอียดยุติ สมาธิก็

จะตั้งมั่นได้ง่าย สมาธิยังตั้งมั่น ปัญญา ก็ยังเกิด มันจะไล่กวาดไปเรื่อย ๆ จนถึงจุดสุดท้ายของมันเราก็จะก้าวข้ามในจุดที่เราต้องการได้

ถาม : ถ้าใจเราอยากทำศีลนี้ทำได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ได้ทุกคน ถ้าใจรักอยากจะทำอดีตเคยทำมาแล้ว ทีนี้เราเอากสิณ ๑๐ กองนี้เอาคู่มือปฏิบัติการมาตรฐานของหลวงพ่อกมา ตั้งใจจุดธูปบูชาหน้าพระรัตนตรียต่อหน้าหน้าหิ้งพระของเรา กราบพระขออารมมีท่านสงเคราะห์ อธิษฐานว่ากสิณกองใดที่เราเคยทำได้แล้วในอดีตแล้ว ถ้าหากว่าทำในปัจจุบันนี้จะได้ผลเร็วที่สุดขอให้เราอ่านแล้วขอบกองนั้นมากที่สุดแล้วก็ไล่ไปเลย อาโลกสิณ อากาศสิณ ปฐวีกสิณ เตโชกสิณ อาโปกสิณ วาโยกสิณ โลหิตกสิณ ปีตกสิณ นีลกสิณ โอทาทกสิณ พอครบ ๑๐ กองเสร็จแล้วขอบอันไหนมากที่สุดก็ทำอุปกรรมมาแล้วก็ทำ คราวนี้การทำศีลนี้มันสำคัญอยู่ที่อาศัยใจทำ ยิ่งกว่าพวกโรคจิตอีก ก็คือว่ามันลืมนตามอง หลับตาลงนึกถึงมันจะนึกได้แป๊บหนึ่ง พอภาพหายก็ลืมนตามองใหม่พร้อมคำภาวนาอยู่ตลอด คราวนี้พอเลิกจากตรงนั้นไปห้ามลืมนะ ต้องนึกถึงภาพนั้นอยู่เรื่อยๆนึกไปพร้อมกับคำภาวนาอยู่เรื่อยๆ แบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งให้เขา อาจจะมีซัก ๓๐-๔๐% นึกถึงภาพนั้นพร้อมคำภาวนาตลอด ส่วนความรู้สึกอีก ๖๐-๗๐% ก็ทำหน้าที่ การงานของเราไป

ถาม : ต้องแบ่งอย่างไรคะ ?

ตอบ : ตลอดเวลาจนกว่าภาพนั้นเราจะลืมนตา ก็เห็น หลับตาก็เห็น คราวนี้ก็คอยประคับประคองเอาไว้ให้ติดถ้ามันหายไปรีบนึกขึ้นมาใหม่ หายไปรีบนึกขึ้นมาใหม่ไปเรื่อยๆ สมาธิก็จะทรงตัว ตั้งมั่นขึ้นเรื่อยๆ ภาพ

นั่นก็จะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ จากสีเดิมก็จะจางลงๆ เป็นสีขาว จากสีขาวก็กลายเป็นขาวทึบ จากขาวทึบก็กลายเป็นขาวใส จนกระทั่งสว่างเจิดจ้าเหมือนกับเรามองดวงอาทิตย์ คราวนี้ก็ลองอธิษฐานดูให้หายไปก็ได้ ให้มาก็ได้ หรือจะให้ใหญ่ก็ได้ ให้เล็กก็ได้ คราวนี้อธิษฐานดูว่า มันจะมีผลตามนั้นมั๊ย? ถ้าเป็นอาโลกสินก็สามารถทำที่มีดให้สว่างได้ สามารถเห็นนรกเห็นสวรรค์ได้ ถ้าเป็นโอทาทกสิน ก็สามารถเปลี่ยนสีอื่นเป็นสีขาวได้ สามารถเห็นนรก เห็นสวรรค์ได้ เป็นปีตกสิน ก็สามารถเปลี่ยนสีอื่นเป็นสีเหลืองได้ สามารถทำของอื่นให้เป็นทองได้ โลหิตกสินก็สามารถเปลี่ยนสีอื่นเป็นสีแดงได้ นิลกสินก็สามารถที่จะเปลี่ยนสีอื่นเป็นสีเขียวเป็นสีดำได้หายตัวได้เหล่านี้เป็นต้น พอทำได้เต็มที่แล้วเราค่อยก้าวข้ามกองใหม่ก่อนจะจับกองใหม่ก็ข้ามกองเดิมให้เต็มที่ก่อน มันปุ๊บเดียวเท่านั้นเองนะ ถ้ามันได้คล่องตัวแล้วมันปุ๊บเดียวไม่ถึงวินาที สองวินาทีก็เต็ม แล้วเราก็จับกองอื่นต่อ

ถาม : แล้วคำภาวนาจำเป็นมั๊ยคะ ?

ตอบ : จำเป็นเพราะว่าคำภาวนาร่วมกับลมหายใจเข้าออกสำคัญที่สุด ถ้าไม่มีอานาปานีกรรมฐานทุกกองได้ประมาณแค่อุปจารสมาธิเท่านั้นล่ะทรงฌานไม่ได้

ถาม :

ตอบ : ถ้ามันเต็มที่ของฌานมันก็จะได้ฌาน ๔

ถาม : ความรู้สึกมันได้ขนาดไหน ?

ตอบ : ถ้าภาพกสินนั้นสว่างเจิดจ้าเหมือนกับเรามองกระจกสะท้อนแสงอาทิตย์นั่นคือฌาน ๔ แล้ว ส่วนเรื่อง ๓ ฐาน ๗ ฐานอะไรนั้นไม่ต้อง

ไปติดถึงเพราะว่าถึงเวลาบางทีคำภาวนามันหายไปเฉยๆ เราก็แค่กำหนดรู้ตามภาพมันเท่านั้นว่า ตอนนี้มันเป็นอย่างนี้ ตอนนี้นั้นเป็นอย่างนี้

ถาม : จำเป็นต้องทำอานาปาด้วยหรือคะ ?
ตอบ : จำเป็นต้องใช้เลย กรรมฐานทุกกองอีก ๓๕ กอง ถ้าไม่ได้อานาปานสติควบด้วยอย่างเก่งก็ได้แค่อุปจารสมาธิ ชอบทำกสินก็ดีเพราะว่ากสินเป็นพื้นฐานของฤทธิ์ พอได้กสินคล่องแล้วต่อไปเป็นสมวัตตีสมาบัติสเนหะนี่เรายกกสินขึ้นมากองหนึ่ง แล้วเพิกภาพกสินเสีย ทำรูปูมาณให้เกิด

ถาม : ทำมาตอนนี้ตัวมันโยกไปมาแล้วสงสัยว่าทำไมมันถึงติดอยู่แบบนี้ ?

ตอบ : ต่อไปลืมนั่นไปเลย ไม่ต้องไปสนใจมัน ตามรู้มันอย่างเดียว มันโยกก็ให้มันโยก จะเป็นจะตายหัวโขกพื้นนี่ทำไหนดกคะเมเนตีสังกาก็ช่าง อาตมาเองเฉพะโยกนี่เดือนกว่า แต่น้ำน้ำตาไหลนี้เข้ายันเย็นเช็ดหน้าจนแทบไปหมดเพราะมันดันฝ่าไปไหลที่สายลมพอดี ผู้ชายตัวเท่าควายนั่งร้องให้ตรงหน้าพระ จะกลั่นมันไว้พอกคิดจะกลั่นมันหยุดเลยนะ แต่หลวงพ่อบอกว่า ไม่ได้นะลูกต้องปล่อยเต็มที่ไปเลย เพราะถ้าไปกลั่นมันเอาไว้พออารมณ์ใจมันถึงที่ตรงนี้ น้ำตามันจะไหลอีกก็เลยปล่อยมันเต็มที่ก็เช็ดไปเรื่อย คนโน้นมากก็ชชู้คนนี่มากก็ชชู้เช็ดไปเช็ดมาหน้าแทบหมด กว่าจะเลิกก็ ๕-๖ โมงเย็นโน้น ตอนนั้นหลวงพ่อบอกเล่าเรื่องพระนางเรือล่ม เสร็จแล้วมันเห็นภาพพอดีเพราะตอนที่เรือพระประเทียบล่มลงนะ ท่านว่ายน้ำออกมาแล้วหันกลับไปเห็นลูกไม่ได้มา ร้องคำเดียวว่าลูก แล้วว่ายกลับมาไปความไปหาอีทำไหนดไม่รู้ จมลงไป

ด้วยมันก็เลยน้ำตาไหลโจ๊ก เห็นชัด ๆ ว่าความรักของแม่ขนาดไหน ตัวเองตายก็ไม่ว่า ตั้งใจกลับไปเพื่อช่วยลูกอย่างเดียว เลยนั่งร้องไห้ น้ำตาไหลโจ๊ก ตอนนั้นปิดมันเกิดขึ้นพอดี มันจ้องจิ้งหะมานานแล้วละ มันจะเล่นจิ้งหะไหน มันเล่นจิ้งหะนั้นพอดี แหม..มันเล่นไหลได้ไหลดี พอเลิกร้องไห้หัวน้ำเป็นบ้าเลย(หัวเราะ)ตั้งใจจะกลั่นละ ทีนี้หลวงพ่อบอกให้ปล่อย เราเชื่อพ่อชะจนชินปล่อยก็ปล่อยก็ฟาดมันซะเต็มทีไปเลย แต่ตอนฝนปิดนี้มันบวม มันลอย ปิดนี้มันลอยมันร่วง มันระเบิด นี่มันเป็นบ้าเลย ที่บางคนบอกว่าผานระเบิดมันไม่ใช่หรอก ตัวมันพองขึ้นใหญ่ขึ้นจนรับไม่ไหวระเบิดกลายเป็นจุลไปอย่างนั้นละ หรือบางทีตัวมันก็รั่วเป็นรู มีอะไรไหลซู่ซ่าจากข้างในเต็มไปหมด ไม่รู้อะไรต่อมิอะไรมันไหลเต็มไปหมด ถ้ามันชินซะอย่างอันอื่นๆ ก็ไม่ต้องไปกลัวมันแล้ว

ถาม :

ตอบ : เหตุผลนั้นสำคัญที่สุด หลวงพ่อบอกว่าลาพุทธภูมิเพราะว่า ตอนช่วงนั้นท่านทำหน้าที่เป็นปลัดเหมือนกับเลขานุการส่วนตัวของ สมเด็จพระพุทธาจารย์วัดอนงค์คาราม ตอนนั้นมันเกิดเหตุว่าเจ้าคณะจังหวัดท่านหนึ่งเบียดเบียนพระในจังหวัด วัดไหนมีพระเก่าวัตถุโบราณ ไปยึดของเขามาถ้าเขาไม่ให้ก็จับเจ้าอาวาสสึกซะบ้าง ถอดซะบ้าง พอท่านทราบเรื่องท่านก็รายงานไปตามระดับชั้นของทางคณะสงฆ์ พอเรื่องขึ้นไปถึงข้างบนก็เจียบ รายนั้นแทนที่จะโดนถอดหรือว่าโดนลงโทษ รายงานที่โรมันได้ตำแหน่งเพิ่มขึ้นทุกที่ ๆ หลวงพ่อบอกท่านสืบไปสืบมาจนในที่สุดก็เจอว่า ตัวเป้งเลยเป็นตัวหนู ท่านก็เลยเกิดสลดใจขึ้นมา โดยนิสัยของพุทธภูมิถ้าเพื่อความทุกข์ส่วนรวม แม้กระทั่งลงนรกก็ยอมทำ

ท่านบอกว่าถ้าหากว่าท่านไม่ลาพุทธภูมิเพื่อเป็นพระอริยเจ้าด้วยกำลังใจแบบนั้นเดียวท่านต้องฆ่ามันแน่ นี่แหละสาเหตุใหญ่ที่สุด

ถาม : ผมจำได้ว่า ถ้าใครฆ่ากันแล้วก็ต้องฆ่ากันทุก ๆชาติ ในเมื่อหลวงพ่อบรรณาพุทธภูมิแล้ว คนที่บรรณาพุทธภูมินี้ นรกปิดประตูแล้ว ทำไม.....(ไม่ชัด)..... ?

ตอบ : ไม่ใช่ พุทธภูมินี้ต่อไปปฏิบัติขนาดไหนก็ตามอารมณ์จะไม่ตัดเป็นพระอริยเจ้าเป็นได้แค่เทียบเท่าเท่านั้นคือทำได้เหมือนแต่ มันไม่ใช่ ทีนี้เนื่องจากว่าของท่านทำมาด้วยการบำเพ็ญบารมีด้วยการ สละตัวเองเพื่อความทุกข์ส่วนรวมอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นถ้ามันมีอะไรบางอย่างจำเป็นต้องละเมียดคิดเพื่อความทุกข์ส่วนรวม พุทธภูมิเขายอมไม่ใช้ว่า พุทธภูมิไม่ลงนรก พุทธภูมิเขาไม่กลัวนรก เต็มใจลง

ถาม :

ตอบ : อันนั้นเขาพุทธภูมิแท้เลย เขาเสี่ยงต้องใช้ว่าเอาดอกบัวอ่อนเลยนะ เสี่ยงอธิษฐานเลยว่า ถ้าหากว่าความปรารถนาในพระโพธิญาณเขาจะสำเร็จจริงก็ขอให้ดอกบัวนี้บาน แล้วของท่านบานจริง ๆ ดอกบัวตูม ๆ เพิ่งจะเก็บไม่น่าจะบานได้ เลยตั้งใจเผาตัวเองเป็นพุทธบูชา ชาวบ้านผ่านไปผ่านมาทราบเจตนาที่ช่วยกันเผาคือขอบุญด้วย คนผ่านไปผ่านมาถอดเสื้อผ้าบ้างมีข้าวมีของอะไรก็โยนไปเผาด้วยกัน กำลังใจระดับนั้นหายาก ถ้าหากว่าไม่ใช่ทรงสมาบัติจริงๆ เขาเผาขนาดนั้นก็ตี้นผลาดเท่านั้น แต่ว่าท่านนั่งขัดสมาธิ นั่งสมาธิให้เขาเผาอีกองค์หนึ่งก็ พระเจ้าอโศกมหาราช เมื่อสร้างพระเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุเป็นพุทธบูชาแล้ว ยังไม่เต็มกำลังใจท่านเอาตัวเองเป็นใส่

เทียน ใช้ผ้าสำลีพันตัวเองแล้วชุบน้ำมันตั้งใจว่าเราจะจุดไฟนี้เพื่อเป็น
พุทธบูชา แล้วก็ให้คนจุดไฟ ตัวเองตั้งสมาธิเพ่งมองพระเจดีย์ ตั้งใจว่า
สิ่งที่เราทำนี้ตั้งใจจะถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ไฟใหม้อยู่
สว่างกว่าเชื้อจะหมดแต่ไม่เป็นอะไร เพราะว่ากำลังใจที่เกาะพุทธานุภาพ
ก็เลยรักษาได้ มีเหมือนกันจะลองมัยจะช่วยเผารายนี้เขาพวกพุทธภูมิ
เหมือนกัน เขาไม่ยอมลา อาตมาเบียดวี่งเขากลางอากาศ (หัวเราะ)พุทธ
ภูมินี้เขาถือว่าเป็นเพื่อนกันหมดเพราะว่าความปรารถนาอย่างเดียวก
ันเดินตามรอยกัน สมัยครั้งแรกที่เจอหลวงปู่เจ้าคุณพระราชาวิวัต
โสมนัส หลวงปู่อาจารย์แรกเลยเคาะประตูกุฏิ ท่านไผล่ออกมาถึงท่าน
ถาม เป็นยังงีเพื่อนจำกันได้มัย? นั้นพระโพธิสัตว์จะถือว่าทุกคน
เป็นเพื่อนกันหมดก็เลยกราบเรียนท่านไปว่า ผมจำหลวงปู่ไม่ได้
หรอกครับ แต่ว่าหลวงปู่ต้องจำผมได้แน่เลย (หัวเราะ) เอาเปรียบคนแก่
หลวงปู่อ่า ตอนแรกท่านก็ไม่ทราบที่ท่านปรารถนาโพธิญาณ นั้นก็
อนิยตโพธิสัตว์ เพราะท่านเป็นช่างปาไลไลยกะ ตรีสรูเป็นองค์สุดท้าย
ของภิกษุภปปี ที่นี้ท่านก็บอกว่ารู้แต่ว่าตอนเรียนบาลีไปถึงตอนที่ช่าง
ปาไลไลยกะออกมาส่งพระพุทเจ้า ๆ ตรีสรูว่า ปาไลไลยกะ ตรงนี้เป็นเขต
แดนของมนุษย์แล้วเธออย่าตามตถาคตไปเลยอันตรายจะเกิดขึ้น
กับเธอ ขอให้กลับไปเถอะ ช่างปาไลไลยกะเสียใจจนอกแตกตาย สมัยนี้
คงประภทหัวโงสลายท่านบอกว่าอ่านมาถึงตรงนี้ที่ไรร้องไห้ น้ำหู น้ำตา
ไหลทุกทีเลย ไม่รู้ว่าทำไมต้องร้อง ที่นี้เวลาที่มันจะรู้มันก็รู้เอาง่าย ๆ ตอน
เย็นกำลังนั่งอยู่บนม้าหินอ่อนสบาย ๆ มองตะวันตกดินอยู่มองเพลิน ๆ
ท่านบอกอยู่ ๆ มันมีอีกตัวหนึ่งมันหลุดเดินดุ่ม ๆ ขึ้นฟ้าไปเลยคือ จิตท่าน

เป็นสมาธิโดยไม่รู้ตัวเพราะมองดูดวงตะวันอยู่ ภายในมันก็เลยออกไป
เลย พอขึ้นไปถึงข้างบนก็เห็นดอกบัวดอกหนึ่งมีโพพาร ก้านบัวใหญ่กว่า
เสาอีก ท่านว่าอย่างนั้น อยู่สูงลิบเลยเห็นว่ามีสารพัดสีแล้วดอกบัวก็ลดลง
มา ๆ เห็นพระโพธิสัตว์นั่งอยู่ข้างบนนั้น ถามว่าจำได้มัย? ท่านก็บอกว่า
จำไม่ได้เป็นใคร ท่านก็บอกว่าท่านคือพระศรีอาริยมตตริย เสร็จแล้ว
ก็เล่าให้หลวงปู่ฟังว่าเคยตั้งความหวังว่าสมัยนั้นอย่างนั้น ๆ

ถาม : จะทำนามบัตรมัยคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องไปแจกใคร ใครอยากรู้ให้เขาชวนชวยมาเอง กลัวดัง
ปรากฏว่ามันจับยึดจนดัง หลบ ๆ ซ่อน ๆ ตัวเองมาหลายปี อันนั้นก็ไม่ว่า
ใครเขาทำให้ ขณะเดียวกันก็ทดสอบกำลังใจของเราด้วย ในเมื่อโดนส่ง
ขึ้นไปในจุดนั้นมันเป็นเรื่องของลาภ ยศ สรรเสริญ สุขโดยตรงแล้ว
ขณะเดียวกันฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยก็อาจมีนิทานพาให้ทุกข์ เพราะโลก
ธรรมต่าง ๆ ในจิตใจของคนเรานั้นยังพุ้งฟูอยู่หรือเปล่า? ได้ลาภ
ได้ยศ ได้สรรเสริญ ได้สุข จิตใจมันยังฟูอยู่หรือเปล่า เสื่อมลาภ
เสื่อมยศ โคนินทาได้ทุกข์ จิตใจของเรานั้นฟูปลงหรือเปล่า? ถ้า
หากว่าจิตใจของเรานั้นมันคงไม่หวั่นไหวไปตามโลกธรรมได้ก็ถือว่า
สามารถรักษาตัวรอดได้ แต่ถ้าหากว่าโดนส่งขึ้นไปถึงจุดนั้นแล้วยัง
หวั่นไหวยังคล้อยตามไปอะไรไปเดี่ยวเดียวมันก็เจิง มันตีเหมือนกัน
มันเหมือนอย่างกับทอง ถ้าทองแท้เผาเท่าไฟร้อนก็ยังไม่เป็นทอง ถ้า
ทองปลอมเผามันเข้าไปเนื้อในมันก็ไหลเป็นเหล็ก ฉะนั้นค่อย ๆ พิสูจน์กัน
ไป เราต้องรู้ตัว เราต้องพิจารณาตัวเราเองว่ากำลังใจของเราเป็นอย่างไร
เพราะเรารู้ว่าเราไม่ดีเท่าที่เขาว่ามา ในเมื่อมันไม่ดีเท่าที่เขาว่ามา

มืออย่างเดี๋ยวก็คือต้องพยายามที่จะเร่งรัดตัวเองให้มันดีได้อย่างนั้น หรือไม่ก็ต้องพยายามระวังตัวเองไม่ให้ลาม ยศ สรรเสริญ สุข มันมาครอบงำเราได้ เรื่องของมาร ก็เลสมารเขามีความสามารถสูงมาก เขารู้ว่าปุถุชนทั่วๆ ไปต้องการในลาภ ยศ สรรเสริญสุขใช้มั้ย? ยินดีในลาภ อย่างเด่นอยากดัง อยากมีบริวารมากๆ มีคนรู้จักเยอะๆ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นมันดีทั้งนั้น ญาติโยมจำเอาไว้ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเรามีส่วนดีทั้งนั้น ถ้าหากว่าเราสามารถผ่านพ้นไปได้เราได้กำไร ถ้าเราผ่านพ้นไม่ได้ลักษณะเหมือนกับสอบตก เราได้บทเรียน ตกลงว่าเราได้ทั้งขึ้นทั้งล่องไม่มีอะไรเสีย ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเรามีประโยชน์ทั้งนั้นเราต้องหาประโยชน์จากมันให้ได้ไม่ว่าพระหรือฆราวาสก็ตาม

ถาม : ไปฝังเข็มดีมั๊ย ?

ตอบ : ตอนนี่การรักษาอะไรทุกอย่างที่ว่าดี โยมเขาจัดการให้หมด โรคบางอย่างมันเป็นโรคเวรโรคกรรม ขนาดเครื่องมือดีๆ ก็ตรวจไม่เจอ อาตมาก็เป็นแค่ที่เห็นนี่จริงๆ มันอย่างที่เราเห็นของโยมมันนิดเดียว ปรากฏว่าตั้งแต่เป็นมาครั้งก่อนเดือนนี้ไม่เคยกินยาเยอะอย่างนี้มาก่อนเลย แต่มันไม่หาย บางทีไปให้หมอตรวจนี่ สุขภาพดีกว่าคนดีๆ ทั่วๆ ไป แต่จริงๆ ตอนนั้นกำลังแย่ที่สุด หมอเขาก็เห็นอยู่คือ จับตัวเราที่ตัวเราร้อนฉ่าเลย แต่วัดปรอทมันแล้วมันต่ำกว่าคนปกติ ความดันขึ้นหน้าแดงเหมือนกวางอูเลย ปรากฏว่ามันแค่ ๑๑๐/๗๐, ๑๑๐/๘๐ ทั้งๆ ที่ปกติของเรามีมัน ๑๒๐, ๑๓๐ มันขึ้นมากกว่านั้นซะอีกแต่วัดแล้วมันน้อย เพราะฉะนั้นบางอย่างกรรมมันบัง หลวงปู่ธรรมชัยท่านเคยบอกไว้ว่า โรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็หาย โรคบางอย่างต้องรักษาถึงจะหายถ้าไม่รักษา

แล้วจะตาย แต่ว่าโรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็ตาย เพราะมันฝืนกฎของกรรมไม่ได้ อาตมาเองไม่ใช่ไม่รักตัวเองนะ ร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา ยืมโลกเขามาใช้ก็จริง แต่ว่ามารยาทของการยืมก็คือ ต้องดูแลรักษาของเขาให้ดีที่สุด แต่เนี่ยพยายามแล้ว เป็นเด็กดีมากเลย กำลังภายในให้เขาจัดการหมดแล้วหมอมเหนื่อย.. หมอเขาปล้ำซะเหงื่อหยดตั้ง จะร้องซะแฉะก็ไม่มี เห็นเขาบอกว่าถูกจุดมันจะเจ็บมากเลย เราก็รู้สึกว่ามันได้ก็เฉยๆ ทำไปทำมาหมอเขาหมดอารมณ์(หัวเราะ) หมอรักษาแล้วคนไข้นอนเฉยเฉยกับตายเขาไม่รู้อะไรจะทำยังไงได้ บางทีเขาจุดจุดตรงนั้นตรงตรงนี้แล้วเขาบอกว่า ถ้ามันมีโรคอยู่ตรงบริเวณนั้นมันจะเจ็บ เราก็รู้สึกว่ามันน้อยหนึ่ง ทนได้ก็เลยเฉยๆ ตรงโน้นก็หน่อยหนึ่ง ทนได้ ตรงนี้ก็หน่อยหนึ่ง ทนได้ หมอเขาสรุปเรียบร้อยเลยที่ไม่มีโรค ทั้งๆ ที่เราเป็นปะแหว่งๆ จะตายมันก็เลยอาจจะเกิดมาปากหนัก ร้องไม่ค่อยจะเป็น น้องชายไปโดนหน่อยเดียวร้องเอ็ดตะโรกลับบ้าน (หัวเราะ) ประเภทนั้นหมอเขาชอบรักษามันดีเห็นคนไข้ร้องแล้วรู้สึกมันสะใจ ของเรามันร้องไม่เป็น พระเขาบอกว่า อาจารย์ไม่มีฟอร์ม ไอ้คนไม่มีฟอร์มมันเลยร้องไม่เป็น มันกลัวเสียฟอร์มมันไม่มีให้เสีย ส่วนตัวเองเขามีฟอร์มขายเป็นสวนเลย เสียเท่าไรก็ได้เขาไม่กลัวเลยแหกปากเล่น

เทศน์ที่วัดท่าขนุน

เนื่องในวันมาฆบูชาซึ่งเป็นวันสำคัญวันหนึ่งของพระพุทธศาสนาเป็นวันที่ประกอบไปด้วยจตุรงคสันนิบาตคือ มีสิ่งอัศจรรย์๔อย่างมาพร้อมเพียงกัน วันนั้นก็ต้องประกอบด้วย

๑ มีพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ รูปมาประชุมกันโดยมิได้นัดหมาย
๒ ท่านทั้งหลายเหล่านั้นเป็นพระชินาสวะผู้หมดกิเลสแล้วทั้งสิ้น
๓ ท่านทั้งหลายเหล่านั้นเป็นผู้ที่พระพุทธเจ้าของเราประทานการบวชให้โดยพระองค์เองและ

๔ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นได้ประทานโอวาทสำคัญในพระพุทธศาสนาเรียกว่า โอวาทปาติโมกข์

เนื่องจากว่าในสมัยพุทธกาลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราออกประกาศพระศาสนาใหม่นั้นพระพุทธศาสนาของเรายังไม่ได้ประกาศหลักการต่างๆเกี่ยวกับคำสอนให้เป็นหมวดเป็นหมู่ ดังนั้นเนื่องในวาระอันสำคัญคือวัน**มาฆบูชา** องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็นว่ามีพระอริยสาวกทั้งหลายมาประชุมรวมกันถึง ๑,๒๕๐รูปจึงได้ประกาศหัวใจของพระศาสนาว่า เมื่อเธอทั้งหลายออกไปประกาศพระศาสนานั้น คำสอนทั้งหลายทั้งปวง ให้เธอกล่าวคำสอนไปในทางเดียวกันว่า

๑ **สัพพะ ปาปัสสะ อะกะระณัง**คือแนะนำญาติโยมทั้งหลายให้ละเสียซึ่งความชั่วทั้งปวง

๒ **กุสะลัสสุปะสัมปะทา** ให้แนะนำคนทั้งหลายเหล่านั้นทำแต่ความดีจนถึงพร้อม

๓ **สะจิตตะปะริโยทะปะนัง** แนะนำพวกเขาทั้งหลายเหล่านั้นทำกำลังใจของตนให้สงบใสอยู่เสมอ

เอตังพุทธานะสาสะนัง พระองค์ท่านยืนยันว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ล้วนแล้วแต่ตรัสสอนอย่างนี้ สืบๆ กันมา ซึ่งหลักการเหล่านี้แล้วความจริงแล้วเป็นหลักที่ประกาศเพื่อให้

พระภิกษุสงฆ์ได้กล่าวคำสั่งสอนเป็นไปในแนวทางเดียวกันจะได้ไม่ขัดกันใ้ในกายภาคหน้า แล้วพระองค์ยังได้ตรัสต่อไปว่า **ขันติ ประระมัง ตะโป ตีติกขา** ความอดทนนั้นเป็นตะบะคือ เครื่องปฏิบัติอย่างยิ่งหมายความว่า การดำเนินชีวิตอยู่ไม่ว่าจะเป็นนักบวชหรือว่าจะเป็นฆราวาสญาติโยมก็ทำตามทั้งหลายทั้งปวงย่อมต้องกระทบกับอารมณ์ต่างๆ อยู่เสมอ ให้ใช้ขันติคือ ความอดทน อดกลั้นให้มากเข้าไว้ อดทนต่อกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรมต่างๆที่จะเข้ามาช่วยๆให้เรากระทำในสิ่งที่ไม่ดี ให้พยายามอดกลั้นตั้งใจบำเพ็ญตนอยู่ใน ทาน ศีล ภาวนา ประกอบกิจการทำความดีอยู่เสมอ**นิพพานัง ประมัง วัฑฒันติ พุทธา** พระองค์ตรัสว่า พระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ล้วนสอนพระนิพพานเป็นที่สุดทั้งสิ้น อันว่าสถานที่ๆพวกเราปรารถนานั้น จำเป็นจะต้องเป็นสุคติคือมีที่ไปอันดีแล้วซึ่งจะประกอบไปด้วย เทวดา พรหมและพระนิพพาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายืนยันถึงพระนิพพานเป็นที่สุด **ขันติ ประระมัง ตะโป ตีติกขา นิพพานัง ประระมัง วัฑฒันติ พุทธา นะหิ ปัพพะชิตโต** **ปะรุปะ ฆาตี** ทรงกล่าวเอาไว้ว่า ถ้าหากผู้อื่นไม่ขึ้นชื่อว่า **บรรพชิต** หมายความว่า เมื่อคนเราตั้งใจปฏิบัติความดีแล้ว พระองค์ท่านเรียกว่า **บรรพชิต** คือผู้ชนะมาตั้งแต่ต้นหมายถึงว่า ได้ชนะใจของตนโดยเฉพาะฆราวาสญาติโยมที่ตั้งใจถือศีลปฏิบัติธรรมและที่สุดคือภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกาท่านทั้งหลายเหล่านี้เมื่อตั้งใจดวงไว้ในศีลทั้งหลายแล้ว ถ้าหากว่าพบกับมดแดง แมลงน้อยหรือว่าพวกสัตว์ต่างๆก็ตามเกิดไปทำร้ายหรือไปฆ่าเข้าท่านกล่าวเอาไว้ว่า **นะหิ ปัพพะชิตโต** **ปะรุปะ ฆาตี** คือถ้าหากยังฆ่าผู้อื่น ไม่ได้ชื่อว่าเป็น

บรรพชิตคือ ไม่สามารถที่จะเรียกได้ว่า ท่านเหล่านั้นประพฤติปฏิบัติ อยู่ในความดีเสมอ โหติ ประรัง วิหฺรุตฺต ยันโต ถ้ายังเบียดเบียนผู้อื่นก็ไม่ชื่อว่า สมณะ การเบียดเบียนก็คือ การที่เราเบียดเบียนผู้อื่นด้วยกายคือ การกระทำด้วยร่างกาย ด้วยวาจาคือ คำพูด ด้วยใจคือ ความคิด ถ้าหากว่าความคิดของเราก็ดี คำพูดของเราก็ดี การกระทำทางกายของเราก็ดี ถ้ายังเบียดเบียนคนอื่นเขาอยู่ ยังเป็นทุกข์เป็นโทษกับคนอื่นเขาอยู่ไม่เรียกว่า สมณะ คือผู้ที่พ้นจากบาปแล้ว เรายังคงต้องเกลือกกลั้วกับบาปนั้นต่อไป พระองค์ยังทรงตรัสต่อไปว่า **อนุปะวาโท** เราต้องเป็นผู้ไม่ว่าร้ายใคร หมายความว่าเมื่อตัวของท่านตั้งใจเป็นผู้ถือศีล ปฏิบัติธรรมแล้วก็ให้เป็นผู้ที่มีกาย วาจา ใจอันสงบ ไม่ว่าจะกระทบกระทั่งด้วยเหตุประการใดก็ตาม ให้พยายามอดทน อดกลั้น อย่าได้ว่าร้าย อย่าได้กล่าวร้าย อย่าได้เสียดสีผู้อื่น **อะนุปะชาโต** ไม่ให้ทำร้ายผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นคน เป็นสัตว์ จะเล็กจะใหญ่ขนาดไหนก็ตาม ล้วนแล้วแต่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เขาก็ชีวิตหนึ่ง เราก็คือชีวิตหนึ่ง ถ้าหากว่าเราเกรงว่าเขาจะฆ่าเรา เราก็คงไม่ควรจะฆ่าเขา ไม่ควรจะทำร้ายเขา **ปาติโมกฺเข จะ สังฺวะโร** ท่านกล่าวว่าให้สำรวมในศีลของตนๆเอาไว้ เป็นฆราวาสก็ให้สำรวมอยู่ในศีล ๕ ศีล ๘ เป็นพระเป็นเณรก็ให้สำรวมอยู่ในศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ถ้าหากว่าเราอยู่สงบในศีลของตนๆ กายวาจาใจก็เรียบร้อยไม่เป็นทุกข์เป็นโทษกับผู้อื่น **มัตตัญญูตา จะ ภัตตัสสะมิง** ให้หาอาหารมาเพื่อพอเป็นเครื่องยังชีพเท่านั้น ไม่ใช่กินเอาอ้วน กินเอาสวย กินเอาร่างกายแข็งแรง กินเพื่อให้มันคึกคะนอง ท่านเหล่านั้นไม่ใช่หนักปฏิบัติที่ดี **ปัญฺฑิตฺตฺยจะสสะยะนาสะนัง** พระองค์ตรัสว่า

ให้อยู่ในที่หนึ่งที่นอนอันสงบ ไม่เคลื่อนกล่นไปด้วยหมูชน อันนี้เหมาะสำหรับปฏิบัติใหม่ๆ ถ้าหากว่าพบกับแรงกระทบกระทั่งรอบข้างมากๆ ไม่อาจจะดำรงอยู่ในการปฏิบัติของตนได้ ก็ให้หลีกเลี่ยงจากหมู่เสียไปอยู่ในที่สงบ แต่ถ้าหากว่าบุคคลนั้นๆ ได้รับการฝึกมาดีแล้ว อยู่ในที่ไหนก็ตาม ก็เป็นผู้สงบด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ถ้าหากอยู่ในลักษณะนั้นแล้ว ท่านจะอยู่ที่ไหนที่นั่นก็เป็นที่ตั้งสงบสงัดของท่านนั่นเอง **อะริจิตเต จะ อาโยโค** ให้พยายามรักษากำลังใจของตนให้ตั้งมั่นคือให้ทรงสมาธิอยู่เสมอ การที่จิตของเราประกอบด้วยสมาธิ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ไม่ว่าจะประกอบกิจการงานใดๆก็ตาม ก็จะอยู่อย่างสงบก็จะเป็นผู้มีปัญญา ก็จะมีจิตอันมุ่งมั่น ประกอบกิจการงานนั้นให้ลุล่วงไปด้วยดี **เอตังพุทฺธานะสาสะนัง** พระองค์ยืนยันว่าพระพุทธเจ้าทุกองค์สอนดั่งนี้ ดั่งนั้นจึงขอทบทวนให้แก่ทุกท่านได้รับฟังกันไว้ดีกว่า ถ้าหากว่าท่านนำคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปสอนผู้อื่น พระองค์ทรงตรัสไว้ว่า **สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง** สอนให้เขาละเว้นจากความชั่วทั้งปวง **กุสะลัสสะปะสัมปะทา** สอนให้เขาทำความดีในทาน ศีล ภาวนาทุกอย่างให้ถึงพร้อม **สะจิตตะปะริโยทะปะนัง** สอนให้เขาทำกำลังใจของตนให้ตั้งมั่นผ่องใสอยู่เสมอ แล้วหลังจากนั้นก็ตรัสในสิ่งที่เหมาะสมแก่ทุกผู้คนที่หนักปฏิบัติว่า **ขันตี ประระมัง ตะโป ตีติกขา** ความอดทนเป็นสิ่งที่สมควรปฏิบัติยึดมั่นอย่างยิ่ง **นิพพานัง ประมัจจะทันตีพุทฺธา** พระพุทธเจ้าทุกพระองค์สอนถึงพระนิพพานเป็นที่สุดทั้งสิ้น **นะหิ ปัพพะชิตโต ประุปะชาตี** ถ้าหากยังฆ่าผู้อื่นอยู่ไม่ถือว่าเป็นบรรพชิต **สะมะโณ โหติ ประรัง วิหฺรุตฺต ยันโต** ผู้ที่เบียดเบียนคนอื่น ยังไม่ชื่อว่าสมณะ **อะนุปะวาโท**

ต้องไม่ว่าร้ายใคร อนุปะมาโต ต้องไม่ทำร้ายใคร ปาติโมกเข จะ สังวะโร ให้เป็นที่สำรวมในศีลของตนเอาไว้ มัตตัญญูตา จะ ภัตตัสสะมัง รับประทานอาหารแต่พอสมควรกับธาตุชั้นร์ของตน ปัญัญจะ สะยะนาสะนัง ให้อยู่อาศัยในที่อันสงบเท่านั้น อะริจิตเต จะ อาโยโค ทำ กาลังใจของตนให้ตั้งมั่นทรงสมาธิอยู่เสมอ เหล่านี้คือสิ่งที่พระองค์ท่าน ตรัสในวันมาฆะบูชา ดังนั้นว่าวันมาฆะบูชา ส่วนที่สำคัญที่สุดคือส่วนที่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราได้แสดงโอวาทปาติโมกข์ไป และบัดนี้ได้ล่วงเลยมาแล้ว ๒,๐๐๐ กว่าปีนี้ญาติโยมทั้งหลายก็พร้อมใจ กันมาบำเพ็ญกุศลเนื่องในวันมาฆะบูชาซึ่งในปีนี้เป็นปีอิทิสสุรทินคือ ปีที่มี ๘ สองหนคือ เดือน ๘ ปราภภูมิทั้ง ๘ หน้าและ ๘ หลังถ้าปีไหน เป็นอิทิสมาส เดือน ๗ ก็จะมีแรม ๑๕ ค่ำเดือน ๗ ด้วย แต่ว่าปีนี้เป็นปกติ มาสอิทิสสุรทินนั้นก็จะมีเดือน ๘ สองหนทำให้วันมาฆะบูชาซึ่งปกติจะตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๓ แต่ปีนี้จำต้องเลื่อนมาเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๔ เมื่อญาติโยมทั้งหลายพร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลนั้น หลักการบำเพ็ญ กุศล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนเราว่า การจะให้ท่าน รักษาศีล เจริญภาวนา ให้เราควบคุมกาย วาจาใจของเราให้ เรียบร้อยและสำคัญที่สุด อย่าให้เดือดร้อนแก่ตนเองและคนรอบ ข้าง ถ้าหากท่านทั้งหลายเป็นผู้ตั้งใจให้ท่านก็ขอให้ให้มีเจตนาอัน บริสุทธิ์ คือ ตั้งใจมาให้ท่านเพราะต้องการจะสละตัดออกซึ่ง ความโลกในจิตใจจริง ๆ ไม่ใช่ให้ท่านเพื่อจะให้คนอื่นเขาชมว่า เราเป็นคนดี ไม่ใช่ให้ท่านเพราะต้องการจะมุงมั่น เอานั่นเอานี้ อันดับที ๒ วัตถุประสงค์นั้นบริสุทธิ์คือ หามาได้ถูกต้องตามทำนองคลอง

ธรรมอันดับที่ ๓ ผู้ให้คือตัวเราเองขณะนี้เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ อันดับ สุดท้าย ปฏิภาหก คือผู้รับ ได้แก่พระภิกษุสามเณรนั้นให้มีศีล บริสุทธิ์ ถ้าหากว่าเจตนาของเราบริสุทธิ์ วัตถุประสงค์ที่เราให้นั้นบริสุทธิ์ ผู้ ให้ คือตัวเราขณะนั้นมีศีลบริสุทธิ์ ผู้รับคือพระภิกษุสามเณรขณะนั้นมีศีล บริสุทธิ์ อันนี้ผลทานที่เราให้นั้นจะเต็ม ๑๐๐% ถ้าหากญาติโยมทั้ง หลายตั้งใจเป็นผู้รักษาศีลก็ขอให้งดเว้นด้วยตนเอง เมื่อตนเองงดเว้นได้ ครบถ้วนสมบูรณ์แล้วก็อย่ายุ่งให้คนอื่นเขาทำศีลขาด เป็นต้นว่า เราตั้งใจว่าเราจะเป็นผู้มีศีล วันนี้สัตว์เล็กสัตว์น้อยเท่าไรเราจะไม่ฆ่าละ เมื่ออด ขึ้นบ้านเราก็พยายามวางเฉย แต่ว่าในเมื่อตัวเราไม่ฆ่าก็อาจจะ บอกน้องบอกนุ่บ บอกลูกบอกหลานว่า ไปเอายามาฉีตมันทีชี ถ้าอย่างนี้ ก็ได้ชื่อว่าศีลขาด ศีลต่าง ศีลทะเล เพราะเราเป็นผู้ที่ยุ่งให้คนอื่นทำ แต่เมื่อเราทราบถ้าเราทำเองศีลขาด ยุ่งให้คนอื่นทำก็ไม่ถูกต้อง เราก็ พยายามอดกลั้นเอาไว้ อดทั้งกาย อดทั้งวาจาไม่พยายามที่จะไปคิดไป พุดถึง แต่พอเห็นลูกหลานญาติโยมของเราว่ายามาฉีตเข้าให้อึดดี.. มันน่าจะทำนานแล้ว ถ้าหากว่าอย่างนี้ก็ชื่อว่าศีลของท่านบกพร่องเช่นกัน ดังนั้นถ้าหากว่าท่านเป็นผู้รักษาศีลก็ขอให้รักษาด้วยตนเอง ให้ศีลนั้นบริสุทธิ์ไม่บกพร่อง ขอให้ท่านทั้งหลายอย่าได้ยุ่งให้คนอื่น เขาทำ เมื่อเห็นคนอื่นเขาทำเราก็ต้องไม่ยินดีด้วย ถ้าหากว่าท่านทั้ง หลายตั้งใจเจริญสมาธิภาวนา ก็ขอให้ท่านพยายามรักษาอารมณ์ อยู่กับลมหายใจเข้าออกของตนเพื่อจิตจะได้ไม่ฟุ้งซ่านไปอารมณ์ อื่น ๆ เมื่อรักษาอารมณ์ของตนให้ตั้งมั่นได้แล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือ ประดับประคองอารมณ์นั้นให้อยู่กับเราให้นานที่สุด ให้ทรงตัว

ให้นานที่สุดเท่าที่จะพึงทำได้เพื่อที่สภาพจิตของเราได้มั่นคง เยือกเย็น มีความสุข ไม่ใช่ว่า ขณะนี้เรากวาววาพอเลิกจากทำสมาธิภาวนาเราก็หาเรื่องตำคนอื่น ถ้าอย่างนี้ยังไม่ถือว่าเป็นนักปฏิบัติภาวนาที่ดีจริง นักปฏิบัติภาวนาที่แท้จริง ต้องประดับประคองสมาธิให้ทรงตัวให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ พยายามอดอดมถนอมกาย วาจา ใจให้อยู่ในขอบเขตของศีล ไม่ว่าคนอื่นจะชักจะชวนอย่างไรก็ตามเราไปกับเขาได้ทุกรูปแบบ แต่ไปแค่กรอบของศีลเท่านั้น ถ้าหากว่าล่วงกรอบของศีลไปแล้วเราไม่ไปด้วย ถ้าท่านทำได้ดังนั้นก็ชื่อว่าท่านปฏิบัติอยู่ในทาน ศีล ภาวนาถูกต้องตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราต้องการอาตมาภาพรับหน้าที่วิไลชชามา ในธรรมคาถาเนื่องในวันมาฆะบูชาที่พอสมควรแก่เวลา ท้ายสุดแห่งพระธรรมเทศนา อาตมาภาพขอตั้งสัตยาธิฐานอังกุณพระรัตนตรัย มีพระพุทธรัตตะ พระธรรมะรัตตะ พระสังฆะรัตตะ เป็นประธาน ขอได้โปรดอภิบาลรักษาญาติโยมพุทธบริษัท อุบาสก อุบาสิกาตลอดจนภิกษุสามเณรทั้งหลายให้เป็นผู้ที่เจริญพร้อมทั้งในทางโลกและในทางธรรม เป็นผู้ที่มีความปรารถนาอันสมหวังทุกๆประการ รับประทานวิไลชชามากก็พอสมควรแก่เวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้....(สาธุ)

สนทนาเดือนมีนาคม ๒๕๔๕

ถาม :

ตอบ : มันมีคาถายู่บทหนึ่งแค่ ๔ คำเท่านั้นนะ คาถาบทนี้ถ้าภาวนาไป ภาวนาไปมันจะเห็นได้

ถาม : เห็นผีได้หรือคะ ?

ตอบ : จะ...เพียงแต่ว่าเห็นแล้วมันจะประเทกถั่วจนสติแตกหรือเปล่านั้นเอง คาถาบทนี้เขาว่า "สุ ปิ นา หนิง" แค่ ๔ คำให้เขาภาวนาไปเรื่อย ๆ

ถาม : เห็นอย่างเดียวใช่ไหมครับ แต่ว่าไม่ทำอะไร ?

ตอบ : คือทำอะไรเขาไม่ได้ แต่จะเห็นเขาเดินไปเดินมาทำอะไรตามแบบของเขาอยู่ คราวนี้มันจะถั่วหรือเปล่า?บอกเขาบอกภาวนาไปเรื่อย ๆ ถ้ากำลังใจทรงตัวเมื่อไหร่มันจะเห็นเอง

ถาม : แล้วต้องพาเข้าไปในป่าช้าไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอกจะ ผีมันทั่วไปอยู่แล้ว (หัวเราะ)

ถาม : เอาที่แบบว่า ภาวนาไม่นานนะเจ้าคะ ให้เห็นเลย ?

ตอบ : ถ้ากำลังใจเขาทรงตัวได้ง่าย มันก็ใช้เวลาไม่นาน แป๊บเดียว แต่ถ้าเขาไม่เคยภาวนามาเลยก็ต้องอาศัยเวลาหน่อย

ถาม : มันต้องถึงอุปจารสมาธิรึเปล่าครับ ถึงจะได้ผล ?

ตอบ : เกินอุปจารก็ได้ (หัวเราะ) ง่ายดีเหมือนกันนะ แต่พวกนี้ถ้าเห็นที่มันจะเชื่อมากกว่าใคร แรกๆ ไม่ค่อยเชื่อหรอก

ถาม : ถ้าเขาเกิดสมาธิไม่พอ ภาวนายังไงก็ไม่เห็นจะทำยังไงดีคะ ?

ตอบ : ทำไงดี...วิธีมันน่ากลัวหน่อย จุดรูปเชิญเขามา

ถาม : จุดรูปเชิญหรือคะ ?

ตอบ : ขอให้ช่วยมาหลอกที่เหอะ (หัวเราะ)

ถาม : (หัวเราะ) จะต้องให้ระบุชื่อใหม่เจ้าคะ หรือว่าผีตัวไหนก็ได้ หรือยังงี้ก็ได้ ?

ตอบ : ถึงได้บอกมันอันตรายไงล่ะ เพราะบางตัวมันจ้องหาโอกาส อยู่แล้วอย่างนี้ มันก็เท่ากับเราไปเปิดโอกาสให้เขา ถ้าอย่างนั้นมันอันตรายเหมือนกันนะ เพราะมีบางรายนี้มาแล้วมันเกาะเลยไม่ยอมไปไหน ยุ่งกันตายซัก เพราะฉะนั้นเอาแค่ภาวนาอย่างเดียวก็น่าพอ ถ้าเขาทำไม่ได้ ก็บอกว่าผีมือเขาช่วยเอง

ถาม : (หัวเราะ) เราไม่ต้องเชิญนะคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องล่ะจะ เชิญที่อันตรายเดี๋ยวมาแล้วไม่ไปจะยุ่งกันใหญ่ ประเภทโอม...งมาๆ เราก็ไม่เป็นชะด้วย

ถาม : แล้วอย่างนี้ ถ้าเราเชิญเทวดานี้ ท่านจะมาไหมครับ ?

ตอบ : เทวดาถ้าหากว่าท่านมานะ ถ้าคนมันเจตนาในลักษณะ อย่างนั้นดีไม่ดีท่านก็มาแบบดู ดีไม่ดีจะทำน่าเกลียดกว่าผีซะอีกนะสิ ริงกันดับแลบจับไขหัวโกร๋นไม่ต้องไปโทษใครเลย

ถาม : (หัวเราะ) ให้เขาภาวนา แล้วที่เขาจะมีมิติพิศวงในโทรทัศน์ เขาบอกว่าให้เอาเก้าอี้กระดูกของคนที่เสียชีวิตไปแล้วไว้ที่เปลือกตา ไม่ทราบ่ววิธีนี้ได้ผลจริงไหมคะ ?

ตอบ : มันก็ยังไม่รู้...ต้องดูว่าคนตายมันอยู่ในลักษณะไหน ส่วนใหญ่เขาจะนิยมพวกตายวันเสาร์เฝ้าวันอังคาร เขาถือว่าแรงไง วันเสาร์กับวันอังคาร เขาถือว่ามันเป็นวันแรง วันแข็ง ถ้าหากว่าใช้ว่าตายวันเสาร์เฝ้าวันอังคารก็อาจจะมึลสิทธิ์

ถาม : อ้อ...ดูจาก.....(ไม่ชัด)..... ?

ตอบ : เขาบอกให้ก้มลอดหว่างขามันไม่ยากกว่าเรอะ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วมันได้ผลจริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : เอาได้ตอนเขาแห่ศพนะ แต่ว่าดูให้ดีๆ นะโบสถ์อยู่แถวไหน เพราะว่าพวกนี้พอเห็นมันแล้วบางที่มันโกรธมันจะไล่ตาม ต้องหนีเข้าไปอยู่ในโบสถ์ถึงจะรอดได้ ไม่ใช่ว่าอยู่ไกลก็วิ่งกันดับแลบ แต่ว่าวิธีนี้ไม่เคยลองเลยจะ ก้มมองลอดหว่างขา

ถาม : เห็นคนที่เขาออกในโทรทัศน์เขาบอกว่า จากการเอาเก้าอี้กระดูกของคนเสียชีวิตต้องเป็นคนที่ตายวันเสาร์เฝ้าวันอังคารด้วย ?

ตอบ : คือ...ตายวันเสาร์เฝ้าวันอังคาร เขาถือว่ามันแรงกว่าปกติ แต่อีคราวนี้ไปเล่นกับของพวกนี้มันไม่ค่อยดีหรอก บางทีไปเอาของเขา มาเขาตามมาทางคืน แล้วชี้เค้าจะไปหาคืนมันนี่ทำไหนเล่า ?

ถาม : มันก็ติดอยู่ที่เปลือกตา ?

ตอบ : (หัวเราะ) เดี่ยวมันก็ดึงลูกกะตาไปหรอก

ถาม : มันน่ากลัวใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : คือ...มันไม่ควรเสี่ยงนะ ใอัน่ากลัวจริงๆมันก็ไม่น่ากลัวหรอก ถ้ากำลังใจของเราดี แต่คราวนี้มันไม่ควรเสี่ยงเพราะว่า พวกผีเขาไม่ต้องพักผ่อนหลับนอนแบบของเรา ของเรามันต้องพักผ่อน ต้องหลับ ต้องนอน ต้องกิน ตอนช่วงระยะนั้นนะ ถ้าเปลอกก็เสร็จเขา

ถาม : เสร็จเขาหรือคะ... ?

ตอบ : ใช่...แต่ของเราเองมันเปลอนี่กำลังเคลิ้มๆจะหลับกำลังใจมันคลายตัว อย่างนี้เกราะป้องกันตัวหลุดก็เจี๊ยง (หัวเราะ) คือคนที่ไม่ค่อยเต็มเต็งอย่างนี้น่าจะปล่อยมันนะ อย่าไปยุ่งกับมันดีกว่า ให้เจอเอง

แล้วมันถึงจะเซ็ด

ถาม : เดี่ยวถามต่อนะเจ้าคะ คือว่า...วันนี้เจ้าคะ ไปช่วยคนที่เขาไข้เจ้าคะ แล้วที่นี้เขาก็ไม่ได้บอกอาการ...เขาก็บอกว่าลองสัมผัสที่มือเขาซิ เราก็จับ พอเราจับปุ๊บเนี่ย เราเห็นภาพอวัยวะของเขาที่ผิดปกติขึ้นมาเลยเจ้าคะ แล้วเราก็บอกเขา บอกเขาไปหลายอย่างนะเจ้าคะ พอบอกเสร็จ เขาก็บอกว่าที่เรابอกนะ เขากำลังเป็นอยู่รักษาไม่หายซักที แล้วเราก็ไม่รู้จะช่วยยังไงเจ้าคะ เราเห็นว่าเขาเป็นแต่ว่าเราไม่รู้จะช่วยยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : โถ...ยัยบ๊อง มันน่าเขกกบาล แล้วมีท่านปู่หมอชีวกเอาไว้ทำเกลืออะไรเล่า ถึงเวลาที่ตั้งใจนึกถึงท่านปู่หมอชีวกบอกคนป่วยคนนี้สามารถช่วยได้ไหม ถ้าช่วยได้ช่วยได้วิธีไหนอย่างนี้

ถาม : อ้อ...เธอเจ้าคะ (หัวเราะ) ?

ตอบ : บัดไซ้เอ๊ยให้ตายเถอะ ท่านอุตสาห์วิ่งมาบอกตั้งแต่คราวที่แล้วแล้วไม่ใช่หรือ ?

ถาม : ใช่เจ้าคะ แต่ว่ายังไม่เจอคนป่วยตัวจริงนะเจ้าคะ คราวนี้ไปเจอตัวจริงกึ่งงั้นเจ้าคะว่าทำยังไงดีว่าเอ๊ะ...เขาก็ป่วยบอกเขาว่านี่ปวดที่กระดูก ระบบเลือดผิดปกติ ระบบหัวใจ ระบบปอดมีปัญหา เขาก็บอกเขารักษาอยู่แต่เขารักษาไม่หาย เราเห็นอย่างนั้นแต่ก็รู้จะทำยังไง ?

ตอบ : โอ้...นั่นต้นตระกูลบรมครูของหมอเลย...กำหนดใจนึกถึงท่านถามท่านว่าบุคคลนี้รักษาได้ไหม? ถ้าหากว่าจะรักษาให้หายใช้ยาแบบไหน ? ท่านจะบอกมาเองแหละ

ถาม : อ้อ...กำหนดจิตถึงท่านเลยใช่ไหมคะ ?

ตอบ : จะ...ท่านเต็มใจจะสงเคราะห์เราอยู่แล้ว อุตสาห์จะให้ให้เราไปเป็นหมอ บัดไซ้ (หัวเราะ) ต้นตระกูลหมอมาเองถ้ารักษาไม่ได้ก็ไม่รู้จะว่ายังไง

ถาม : ท่านก็ลอยมาข้างหน้าเจ้าคะ แต่ไม่รู้จะทำยังไง ?

ตอบ : จะ (หัวเราะ) ถ้ามลิวัย (หัวเราะ) ที่พระมันถามเอาๆ ที่หมอจริงๆ มันไม่ถาม

ถาม : ต้องกลับไปหาเขาใหม่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอกจะ นึกถึงท่านถามท่านเดี๋ยวนี้ก็ได้ เสร็จแล้วเราถ้ามีเบอร์โทรมีอะไรก็โทรไปบอกคนป่วย ถ้าไม่มีก็ไปหาเขาซะหน่อย สงเคราะห์เขา...เดี๋ยวเอาไว้วางๆ คินนี้ค่อยทำ อาบน้ำอาบท่าเจริญกรรมฐาน สนายใจเสร็จก็เชิญท่าน...ขอหมอมเชิญท่านปู่บรมครูหมอชีวกโกมารภัจจ์วันนี้หนูไปพบคนป่วยคนหนึ่งอยู่ที่นั่นๆ ลักษณะการเจ็บป่วยเป็นอย่างนั้นๆ ถ้าหากว่าสามารถสงเคราะห์รักษาเขาหายได้ ด้วยวิธีไหนก็โปรดเมตตาสงเคราะห์บอกด้วย เตรียมปากกาเอาไว้จดได้เลย

ถาม : เจ้าคะ ก็คิดว่าเห็นท่านปู่บอกว่าให้ไปเรียนสมุทไทยก่อนแล้วค่อย... ?

ตอบ : จริงๆ นะนั่นมันเรียนก่อนก็คือว่าเราเป็นหมอเองเลย อันนี้ยังอาศัยท่านอยู่ ให้คนป่วยมันตื่นนอนบ้าง เราก็มแค่บอกว่ารักษาด้วยวิธีไหน คืออย่างน้อยๆ ให้เขามีหนทางบ้าง บางทีอาจจะเป็นบุญของเขาที่อาจจะหายสักทีก็ได้เพราะทรมานมานานแล้ว เขาเรียกว่ามีอาวุธอยู่ในมือแล้วใช่ไม่

ถาม : งงเจ้าค่ะ ทำอะไรไม่ถูกเลยเจ้าค่ะ ?

ตอบ : ลักษณะนี้ถ้าเป็นกรรมฐานนี้ ก็เลสมันตีตายคาที่ไปแล้ว พอเจอเข้าทั้ง ๆ ที่รู้ว่ากรรมฐานอย่างนี้ใช้สู้กับกิเลสอย่างนี้ แต่คว่ำขึ้นมาไม่ทัน (หัวเราะ) ไม่เป็นไรจะเอาใหม่ ๆ

ถาม : มีอีกเรื่องหนึ่งยังแก้ปัญหามาไม่ตกนะเจ้าค่ะ คือเพื่อนเขาพาไป ดูรถนะเจ้าค่ะ พอพาไปดูรถพอเราเจอรถที่เขาจะซื้อนะเจ้าค่ะ ผิดตาย โหง้มันเกาะอยู่มุมซ้ายของรถ เราก็บอก เอ้ามายังไงนี่ เขาก็บอกว่า ช่วย เขาที่ แล้วก็หันไปดูในรถ ผิดตายโหง้มันก็เต็มอีกเราก็บอกมายังไง เขาก็บอก ให้อั้วเจ้าพี่ที่มันเกาะอยู่หน้ารถนะ รถจอดอยู่ที่ไหนมันก็ชวนเพื่อนมันเข้ามา อยู่ในรถเต็มไปหมดเจ้าค่ะ แล้วเจ้าของเขาก็บอกว่า ไร้อรถคันนี้ ขับแล้วก็เจออุบัติเหตุตลอดเลย แล้วก็เลยก็ได้แต่มองนะเจ้าค่ะ ?

ตอบ : บัดไร... ถ้าตั้งใจช่วยเขาจริงๆ ก็คิดว่ากุศลทั้งหมดที่เรา ตั้งใจทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ใช้ไหม... จะมีผลต่อเราเพียงใดก็ขอให้ เธอโมทนา

ถาม : เขาบอกว่า ขอให้พระมายืนสวดบังสุกุลให้เขาหน่อยนะค่ะ ?

ตอบ : อย่างนั้นก็ไม่ได้ ไม่เห็นยากเลย ก็ลองนิมนต์พระไปดูสิจ๊ะ

ถาม : ที่นี้มันไม่ใช่รถเรานะเจ้าค่ะ เราก็เลย... ?

ตอบ : ถามเขาบอก แล้วฉันบังสุกุลเองจะเอาใหม่ ลองถามเขาดู พอถามเขาเสร็จ เราก็ตั้งใจอาราธนาพระสักองค์หนึ่งหลวงปู่หรือ หลวงพ่อก็ได้ครอบเราลงมาแล้วก็ อนิจจาจะตะสังขาร ให้มันไปเลย

ถาม : ได้หรือเจ้าค่ะ ท่านไม่ว่าหรือเจ้าค่ะ ?

ตอบ : ได้จ้ะ โห...สบายมากเลย ท่านเต็มใจช่วยอยู่แล้ว เป็นลูก

เป็นหลาน เป็นญาติเป็นโยมท่าน ท่านไม่ช่วยแล้วจะไปช่วยใครที่ไหนเล่า

ถาม : ใช้ไม่เป็นอีกใช้มั๊ยเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ...จริงๆ แล้ววิธีมันมีอยู่แต่เรานึกไม่ออก พลิกแพลงไม่เป็น มันเป็นแต่ไปตรงๆ ไปตรงๆ เถตรงเดี๋ยวก๊วก็ชนต้นไม้

ถาม : แล้วทำยังไงถึงจะพลิกแพลงเก่งล่ะเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่รู้เหมือนกัน ของพรรคนี้มันต้องเกิดบ่อยๆ มั้ง ? (หัวเราะ) ถ้าเกิดบ่อยเดี๋ยวจนลาดเยอะขึ้น

ถาม : เหนอเจ้าค่ะ ตอนนี่เพื่อนคนนั้นเลยไม่กล้าซื้อรถคันนั้นเลย เจ้าค่ะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่ายังแก้ไขไม่ได้ก็ไม่ควรเสี่ยงหรอกนะ

ถาม : แล้วพอเขาบอกว่าจะทดลองขับ เจ้าพี่ตายโหง้มันก็บอกว่าจะอย่างไร ขับเดี๋ยวจะเกิดอุบัติเหตุ ?

ตอบ : อืม...มันยังอุตสาหุ่สำหรับเมตตาบอกให้

ถาม : มันก็ใจดีนะเจ้าค่ะ บอกว่าเนี่ยที่มันมาติดเนื่องมาจากว่า คนขับเนี่ยชนเขา ชนเขาอย่างแรงแล้วเขาเนี่ยนอนรอความตายข้างๆ รถ แต่เจ้าของรถเนี่ยมามองเขาเหมือนเขาเป็นโรมากกรีเปล่า เสร็จแล้วก็ขับรถไป จิตเขาก่อนจะตายเนี่ยเกาะติดอยู่กับรถนะเจ้าค่ะ ?

ตอบ : จะ...อาการนั้นแหละ อันดับแรกลองอุทิศส่วนกุศลให้เขาก่อน ถ้าหากว่าเขาปรับได้เขาโมทนาได้ บางทีเขาเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิ เปลี่ยนสภาพไปเลยเป็นอันว่าพ้นไป แต่ถ้าหากว่าอันไหนที่ปรับไม่ได้ ต้องถามเขา ตรงๆ ว่าเขาต้องการอะไร ถ้าไม่เกิดวิสัยเราก็กทำให้เขาตามนั้น

ถาม : แล้วก็มีคนทีไปช่วยเขามาอีกนะเจ้าค่ะ เขาบอกว่าเขาจะมี

อาการเป็นเหมือนกับอะไรที่มันเป็นเนื้ออกออกมาจากโพรงจมูก แล้วพอสักพักมันก็ยุบ อีกสักพักพอถึงระยะเวลาช่วงหนึ่งมันก็บวมออกมาอีก พอเขาถามบีบเราก็เห็นว่าเขาจุกจมูกควายแบบ...กระซอกจุกควายอย่างรุนแรง ทีนี้เขาบอกว่าจะให้เขาไปอะไรอย่างพวกโลงศพนี้พอจะช่วยได้มั๊ยเจ้าคะ ?

ตอบ : เรื่องแก้กรรมกันนี่จริงๆเราต้องมีความรู้โดยตรงเพราะบางทีสิ่งที่เราให้เขาทำมันอาจจะไปคนละเรื่องกันก็ได้ แต่ว่าในเมื่อลองแนะนำไปแล้วก็ลองให้เขาทำดู ถ้ามันมีผลก็จะดีจำไว้ คราวหน้าจะได้ใช้วิธีนี้ต่อ

ถาม : แล้วจะทำยังไงคะ เจ้ากรรมนายเวรเขายังร่ออยู่ยงวนเวียนอยู่รอบตัวเขา ?

ตอบ : ก็ถามตัวเจ้ากรรมนายเวรมันนั่นแหละ ว่าทำยังไงถึงจะยอม

ถาม : ไม่ยอมคุยเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นต้องปล่อยเขา เพราะเขาตั้งใจจริง ๆ อันนั้นยุ่งกับเขาไม่ได้ เรื่องกฎของกรรมเราฝืนไม่ได้ ยกเว้นว่าเขายอมคุยด้วยว่าตกลงกันจะทำอย่างไร ถ้าหากว่าไม่เกินกำลังเขา เขาทำทำได้ก็แนะนำเขาไป

ถาม : คือเขาไม่ยอมคุยด้วย พอบอกว่าจะเอายังไงเขาก็เมินหน้าไป?

ตอบ : ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้นนะ เพราะว่าทำเขาเอาไว้อย่างนี้ พวกนี้มันต้องคือ ให้เขาทำบุญบ่อยๆทำบุญแล้วอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรขอให้เขาโอโหสิกรรม พวกนี้เขาทนลูกคือไม่ค่อยได้หรอก ให้ไปบ่อยๆ เต็มมันใจอ่อนเอง

ถาม : เตียวจะได้บอกเขาหน้าเจ้าคะ เพราะว่าเขาเป็นแฟนอยู่กับคนที่ปวดคนนี้นะคะ เขาป่วยกันทั้งบ้านเลย ?

ตอบ : (หัวเราะ) สงสัยมันจุกกันทั้งบ้านเลย (หัวเราะ)

ถาม : พอตีได้ยินได้ฟังมาจากเพื่อนนะเจ้าคะว่า ครอบครัวนี้เฝ้าเขาไปเอาโฉนดที่ดินของพวกที่เวลากู้เงินเขาจะมีการวางโฉนดที่ดิน แล้วก็ไปยึดที่ดินของเขามา แล้วขายอีกทีหนึ่งนะเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนี้ถ้าเผลอละยุ่งเลย

ถาม : เราอย่าไปยุ่งกับครอบครัวนี้หรือว่าเราจะยังงี้ตีเจ้าคะ ? ไม่กล้าช่วยบอกอะไรเขาซักอย่างเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่...ไม่ใช่...คือถ้าหากว่าเรารู้จริงบอกวิธีแก้ไขก็ได้ ที่ว่ายุงเมื่อกี้นี้หมายความว่าพวกนี้ถ้าหากว่าตาย มันจะมีเศษกรรมอยู่อันหนึ่งทำให้เป็นคนไม่มีที่จะอยู่ ลักษณะในหนังสือพระมาลัยเขาว่า เปรตหนึ่งนั้นไซ้ร้ออันตะใหญ่เต็บเท่าตุ่มหาม ไปไหนต้องแบกไป เวลาจะนั่งก็นั่งทับเพราะว่าไปแย่งที่ดินเขา ตัวเองก็เลยไม่มีที่จะอยู่ น่าสงสารมาก

ถาม : ในการขับรถนะคะ บางทีสუნัขวิ่งชนตัดหน้าโดยที่เราเบรกไม่อยู่ แล้วเราไม่ได้เจตนาที่จะขับรถชนเขาเลย ?

ตอบ : จริงๆถ้าหากว่าเจตนาไม่มี กรรมอันนั้นก็ไม่ได้เรียกว่าเป็นกรรม แต่ว่ามันเป็นเพราะว่าในอดีตอาจจะเคยมีกรรมผูกพันกันมาทำให้เขาจะต้องมาตายลงด้วยน้ำมือเราทั้ง ๆที่เราไม่ได้เจตนาเลย ตัวกรรมที่ผูกพันกันมามันส่งผลให้เขาเป็นอย่างนั้น เราเองก็ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปเลย เคยเจอหลายทีบางทีมันนอนตายข้างถนน อุทิศส่วนกุศลให้มันๆมันจะตามมา บอกเอ็งไม่ต้องตามเลย อยู่ตรงนั้น

แหละ ถ้าหากว่าไปที่ดีๆ ได้ก็ไปซะ

ถาม : แล้วสุนัขที่เสียชีวิตเนี่ยนะคะ วิญญาณมันยังออกไปอยู่ในรูปสุนัขหรือว่าเปลี่ยนสภาพไป ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ก็คือคนดีๆนี่เอง เพราะว่ารูปลักษณ์นี้เป็นแค่เปลือกนอกที่เห็น อธิสมานกายของจะคล้ายกันหมด ตามความดีความชั่วแต่ว่าสัตว์เดรัจฉานนี้ถ้าหากว่าตาย...กำลังใจเกาะคนจะเกิดเป็นคนกำลังใจเกาะพระจะเกิดเป็นเทวดา อย่างเก่งของเขาก็จะเกิดเป็นเดรัจฉานอย่างเดิม โอกาสที่จะลงอบายภูมิต่ำกว่านั้นมันน้อยมาก... เพราะฉะนั้นพวกนี้จะได้เปรียบเราเยอะ เกาะอะไรได้อันนั้นเลย

ถาม : ทำไมจิตของพวกสุนัขถึงไม่ตกต่ำมากกว่าที่มนุษย์เราเป็นอยู่?

ตอบ : เพราะว่าความหยาบของจิตของเขา ทำให้เขาต้องจำกัตุอยู่ในร่างของสัตว์เดรัจฉาน ก็เป็นการลงโทษมามากพอแล้ว อีกอย่างหนึ่งโอกาสที่เขาจะทำผิดในลักษณะที่เรียกว่า ละเมิดสิ่งที่เป็นกรรมใหญ่เป็นอะไรมันน้อย โอกาสจะลงอบายภูมิก็ยาก แต่ว่ามีเหมือนกันนะ ประเภทอย่างที่ว่า **โตไทยพราหมณ์** สมัยที่เป็นลูกสุนัขไปขวางทางพระพุทธรูปเจ้าป่าเนี่ยยังอยู่เอเวจ้อยู่เลย

ถาม : แค่วางทางนี่เหวอครับ ?

ตอบ : ใช่...คือตั้งใจขับไล่พระพุทธรูปเจ้าไม่ให้เข้ามาในเขตของตัวเอง เพราะกลัวว่าพระพุทธรูปเจ้าสอนเอาสาวกของตัวเองไปหมด **โตไทยพราหมณ์** ท่านตั้งใจจะเป็นพระพุทธรูปเจ้า...(หัวเราะ)

ถาม : หมานี่คิดได้อย่างนี้เลยเหวอครับ ?

ตอบ : ตอนเป็นคนก็คิดอย่างนั้น พอเป็นหมาจำได้ก็เอาแบบเดิม

ถาม : โห...น่ากลัวมากเลยนะเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ...เรื่องของกรรมมันน่ากลัวมากแต่ว่าคนเราส่วนใหญ่ มองไม่เห็นต้น ไม่เห็นปลายก็เลยไม่กลัว

ถาม : แล้วทำไมหมานี้ถึงมีลักษณะแบบว่า จงรักภักดีต่อเจ้านาย ?

ตอบ : พวกนี้โดยธรรมชาติของเขาว่า ใครเลี้ยงเขาเขาจะดีด้วย

ถาม : คือ คล้ายๆ ว่าคนที่มิจิตกตัญญูหรือเปล่านั้น มาเกิดเป็นหมา?

ตอบ : ลักษณะแบบเดียวกัน แต่ว่ามันเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งว่า ถ้าหากว่าเขาทำให้เจ้านายพอใจ ส่วนที่เขาได้ตอบแทนก็คือได้ที่กินได้ที่อยู่ เขาก็เลยจำเป็นต้องทำอย่างนั้น มันเป็นสัญชาตญาณของเขา อย่างหนึ่งที่จะเอาตัวรอดได้

ถาม : มีคนเขาเกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นนะเจ้าคะ มีญาติของเขา อยู่คนหนึ่งอยู่ดีๆ ตอนสี่ทุ่มนี้ยังคุยกับแบบคนปกติ ทีนี้พอเริ่มห้าทุ่มห้าทุ่มนี้ศีรษะเขาเกิดอาการมึนงง แล้วก็อาการพูดจาเพ้อเจ้อพูดอะไรไม่รู้เรื่องเลย ทางบ้านบอกดูอาการแล้วไม่ไหวแล้วก็เลยพาส่งโรงพยาบาลพอพามาที่โรงพยาบาลหมอเช็คสมอง มีน้ำบวมอยู่ในสมอง แล้วหมอบอกว่า แล้วหมอบอกว่าคนเนี่ยจะอยู่ได้ไม่ถึงเจ็ดวันนะคะ ทีนี้พอญาติของเขาพาไปหา ไม่ทราบว่าเขาไปหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ กราบไหวเนี่ยนะเจ้าคะ หลังจากนั้น๓วันสมองที่บวมอยู่ที่หมอบอกว่าคนนั้นจะเสียชีวิต มันยุบลงแล้วหมอก็ไล่บอกว่าจะกลับบ้านได้แล้ว ไม่ต้องอยู่ไม่เสียชีวิตแล้วทีนี้ไม่ทราบว่ามันจะอะไรที่มันไปมีผลให้เป็นอย่างนั้นได้เจ้าคะ ?

ตอบ : ของลักษณะนั้น มันอาจจะอยู่ในลักษณะที่ไปโดนไสยศาสตร์ที่ที่โบราณเขาเรียกว่า **ลมเพลมพัด** ลักษณะของการโดนลมเพลมพัด

มันก็จะทำให้เกิดอาการเจ็บป่วยพิลึกพิลั่นเกิดขึ้นกับร่างกาย หมอทั่วๆ ไปเขาตรวจเขาจะหาสาเหตุไม่ออก หรือว่าสาเหตุของเขาก็รักษาไม่ได้ คราวนี้พอไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ก็ดี หรือหลวงปู่หลวงพ่อกที่ท่านมีความสามารถที่ดีของพวกนี้มันไม่สามารถต้านอำนาจได้ มันสลายตัวไป ก็เท่ากับว่าหายเป็นปกติ

ถาม : ใต้ไซ้ใหม่เจ้าคะ พวกนี้เสื่อมลงไปได้ ?

ตอบ : ได้จะ ถ้าหากว่าเจอของที่มีอนุภาพสูงกว่าข่มเข้าก็ไม่เหลือ อย่างที่งานเป่ายันต์เกราะเพชรที่ผ่านมามีพวกที่โดนของไปก็หายไปหลายคน

ถาม : ที่ไปที่วัดถ้าอาชาทองนะครับ หลวงพ่อครูบาท่านบอกว่า ท่านโดนของแบบว่าโดนประจำเลยอย่างเนี่ย ท่านบอกว่าถ้าเกิดเวลา เมลอสติปัฏของนี้จะเข้าตัวทันที ทำไม่ถึงเข้าได้ละครับเพราะว่าท่าน เป่ายันต์เกราะเพชรเหมือนกัน ?

ตอบ : เรื่องของยันต์เกราะเพชร มันสำคัญตรงที่ว่าได้อารธนา หรือเปล่า? หลวงพ่อท่านถึงได้ยันหนักยันหนาว่าตอนเช้าต้องภาวนา อิติปิโสฯ ให้อารมณ์ใจทรงตัวแล้วตั้งใจนึกถึงพระ กลืนน้ำลาย๓ครั้ง จะคลุ้มได้ทั้งวัน

ถาม : ในเรื่องของการอโหสิกรรมนะเจ้าคะ เวลาเราอโหสิกรรมแล้ว มีการจุดธูปจุดเทียน แล้วมีดอกไม้รูปเทียนให้อโหสิกรรมกัน ก็กับการอโหสิกรรมด้วยการพูดปากเปล่าเหมือนกันไหมเจ้าคะ แล้วอิทธิพล ผลของการอโหสิกรรมด้วยปากเปล่า ?

ตอบ : คือถ้าหากว่าใจหทัยกับจำเลยอยู่ต่อหน้ากัน แล้วต่าง

เอ่ยปากยอมความอโหสิกรรมกันมันจะมีผลทันทีเดี๋ยวนั้นเลยแต่พวก ประเภทไปจุดธูปจุดเทียนขออโหสิกรรม ถ้าอีกฝ่ายไม่ยอมก็เท่านั้นละจะ แล้วถ้าถามว่ามันมีผลเหมือนกันไหม ไม่เหมือนหรือเพราะเรื่องอโหสิกรรมนี้ใจที่จำเลยมันต้องมาอยู่ต่อหน้ากัน ต่างคนต่างออกปากยกโทษ ให้อีกฝ่ายหนึ่งก็จบเลย ประเภทที่ว่าเขาไม่รู้เรื่องอะไรเลยเราไปจุดธูปจุดเทียนขออโหสิกรรมอยู่ฝ่ายเดียวก็อาจจะไม่ได้อะไรเลย นอกจาก เปลื้องรูปเปลื้องเทียนไป หรือว่าเราเองขออโหสิกรรมเราอมอยู่ฝ่ายเดียว ของเขาๆจงไปเราเองก็เลิกจง เราเองก็เจ็บตัวอยู่ฝ่ายเดียว

ถาม : แล้วเขาสามารถจงเวรเราข้ามภพข้ามชาติได้เลยไซ้ใหม่ เจ้าคะ?

ตอบ : ได้จะได้ เพราะว่าของพรรคนี้ถ้าเขาไม่เลิกมันก็ตามไปเรื่อยแหละ

ถาม : โห...อย่างนี้ถ้าเกิดเราอโหสิกรรมฝ่ายเดียวเขาจงเรา เราก็เสียเปรียบสิเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าคิดอย่างนั้นก็อีกยาว (หัวเราะ) มันจะจงหรือไม่จง เรื่องของเขา ของเราเองถึงเวลาถึงวาระเราก็ตั้งใจอโหสิกรรมให้เขา เสีย เราถอนจิตของเราออกมาจากหล่มอันนั้นชะ มันก็เป็นอันว่า จบกันไปส่วนเขาเองจะจงยังไรเรื่องของเขาเถอะเราไม่ว่ากันอยู่แล้ว

ถาม : ถามต่อนะเจ้าคะ สงสัยเรื่องเวลาจะนำศพขึ้นเมรุเผาศพนะ เจ้าคะ จะต้องมาเวียนศพนทางด้านซ้าย การเวียนศพนทางด้านซ้ายกับทางด้านขวาที่เวลาบวชพระ ต้องเวียนขวา เวียนซ้ายกับเวียนขวานี้มันต่างกันยังไงคะ?

ตอบ : นั่นมันเป็นการยึดถือของคน เขาถือว่าเวียนขวาเป็นมงคล เวียนซ้ายเป็นอวมงคล ในเมื่อเขายึดถือมาอย่างนั้นเขาก็ทำกันอย่างนั้น

ถาม : มันมีผลอะไรที่จะต้องมาเวียนศพนอกแนวใหม่เจ้าคะ ?

ตอบ : มีจะ...เหนื่อยต้อยต้อยๆ ได้วันตั้ง ๓ รอบ

ถาม : นี่ก็จะให้ปลงอนิจจังก่อนที่จะเผา ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือให้ตั้งใจอย่างนั้น รอบแรกก็คืออนิจจัง รอบสองคือทุกขัง รอบสามก็อนัตตา ให้เห็นความไม่เที่ยงความเป็นทุกขังไม่มีอะไรยึดถือมันหมายได้แต่คนส่วนใหญ่เดินก็สักแต่ว่าเดินตาม ๆ กันไปแล้วระยะหลังเห็นอะไรแปลกๆ เยอะเลย ปกติจึงศพนก็คือพระหรือเณรใช้ไหม ส่วนชาวบ้านนะเขาส่งศพ แต่สมัยนี้เห็นมันแย่งกันจูงอตุลุด เคยเห็นไหม?เออ..นั่นแหละ คราวหน้าจำไว้จะเดินตามโลง เราไปส่งศพ จูงศพนะมันหน้าที่ของพระของเณรเขา สมัยนี้มันแย่งพระแย่งเณรทำกันเยอะเลย สบายดีเหมือนกันนะ

ถาม : ตอนไปเวียนศพนต่างจังหวัดเห็นเขาเกาะกันเป็นพรวนเลย เจ้าคะ อันนี้เขาทำไปทำไมเจ้าคะ ตะศพนะคะตะโลงแล้วก็อีกคนหนึ่งก็ต่ออีกคนหนึ่งก็ต่อ ?

ตอบ : อันนั้นน่าจะถามเขาดู เห็นเขาแล้วก็ถามเขาเลยก็หมดเรื่อง

ถาม : ไม่เข้าใจว่าเขาทำไปเพื่ออะไรนะเจ้าคะ ?

ตอบ : คงลักษณะเดียวกับประเพณีทำบุญแล้วก็จับส่งกันมั้งหือ... วัน ก่อนสามีภรรยาคนหนึ่งถวายสังฆทาน สามีถวายข้างหน้า ภรรยาจับหลังสามี บอกเออ...ประเคนผ้าแล้วห้ามเอาคืนนะ (หัวเราะ) ก็จับผ้าส่งมาข้างหน้านี้หว่า (หัวเราะ) พระรับแล้วห้ามเอาคืนนะ มันนั่งงออยู่พักหนึ่ง

ก็ลักษณะเดียวกันนั่นแหละ

ถาม : เออ...แล้วที่มีคนเขาบอกว่าถ้าไปเวียนเทียนกับศพเดี่ยวจะต้องไปเจอคนตายอีก บางคนเขาบอกว่าฉันไม่อยากเจอ ฉันไม่เวียนด้วย เขาจะไม่เจอตามที่เขาต้องการไหมคะ ?

ตอบ : โอ๊ย...ไม่จริงหรอกจ้ะ ตัวเองมันยังตายเลย นั่นมันเป็นแค่ความเชื่อที่เขายึดถือ ถ้าหากว่ามันถึงวาระ ถึงเวลาเสร็จทั้งนั้นแหละจะ

ถาม : ศักดิ์สิทธิ์จริงเลยเจ้าคะ ? (พูดถึงพระองค์ที่ ๑๑)

ตอบ : ศักดิ์สิทธิ์จริงเลยเจ้าคะ ไม่ต้องชมหรอกจ้ะ เป็นปกติอยู่แล้ว (หัวเราะ) คนที่สามารถรับได้เขาก็รู้คนที่รับไม่ได้ก็มาชื่นชมเออ...สวยจริงเลย เรื่องของการพุทธานิเชกณะ ให้มีเทวดาหรือพรหม หรือพระอรหันต์ชกองค์หนึ่งถือว่ายอดเยี่ยมแล้ว แต่ว่าถ้าพระพุทธรูปท่านเสด็จเองก็ยังมีมหาศาลกันเข้าไปใหญ่สมัยก่อนส่วนใหญ่ใช้กำลังของตัวเองถึงเวลาก็อธิษฐานภาวนากัน ใช้กำลังสมาธิสมาบัติของตัวเอง มายุคหลังที่หลวงปู่ปานสอนหลวงพ่อเล็ก ท่านบอกว่าถ้าทำเองแล้วถึงเวลามันเสื่อมได้ แต่ถ้าขอบารมีพระ หรือบารมีพรหมเทวดาท่านช่วยสงเคราะห์นี่มันจะยาวนานกว่า เพราะว่าอายุของท่านเยอะกว่า มนุษย์มากเหลือเกินมาตอนหลังสายหลวงพ่อก็ใช้วิธีเชิญพระ เชิญเทวดากันอย่างเดี๋ยวจึงเครื่องบวงสรวงแล้วแต่ท่านจะสงเคราะห์

ถาม : พอตีมีคำถามของเพื่อนคนหนึ่งนะเจ้าคะ เขาต้องการทราบวิธีการตัดความผูกพันที่จิตเขาไป ผูกพันโดยที่เขาบอกว่ามันไม่ได้เกิดจากความรักมาก่อนแต่อยู่ๆ ก็ไปผูกพันกับเขา แล้วเขาก็มีความรู้สึกว่าตัวของเขาเนี่ยผูกพันมากกว่าคนที่เขาไปผูกพันด้วย เขาก็เลยบอกว่าเขา

พยายามจะตัด แต่เขาตัดไม่ได้สักที ?

ตอบ : บอกเขาบอกว่าต่ำสุดต้องทรงฉานให้ได้ แล้วก็อย่าเผลอหลุดๆเมื่อไหร่มันไปผูกใหม่หรือไม่อันดับต่อไปก็ต้องพิจารณาให้เห็นความเป็นจริงว่าการเกิดมาคนเดียวมันก็ทุกข์พออยู่แล้ว สองคนมันก็ยังทุกข์มากขึ้น แล้วถ้าหากว่ายังมีสามมีสี่ก็ยังทุกข์หนักขึ้น ความทุกข์อย่างนี้เรายังต้องการมันอีกไหม? เพราะฉะนั้นอย่างต่ำๆ ต้องทรงฉานให้ได้ ถ้าทรงฉานได้นี้ตัวรัก โลก โกรธ หลง จะระงับลงชั่วคราวความผูกพันต่างๆมันก็จะหยุดลงชั่วคราว ถ้าเผลอคลายออกเมื่อไหร่มันเอาอีกหรือไม่ก็พิจารณาให้เห็นความเป็นจริงพอจิตยอมรับสภาพมันก็เลิกไปเอง

ถาม : ฉานนี้ฉานระดับไหนเจ้าคะ ?

ตอบ : ปฐมฉานก็พอ

ถาม : ที่นี้ก็ไปตั้งจิตตัดเหมือนกับที่บอกนะเจ้าคะ พอตัดเสร็จมันกลายเป็นว่ามันไม่ได้ตัดเฉพาะคนนั้น มันตัดรอบตัวเลย ?

ตอบ : (หัวเราะ) ดีแล้วไม่ใช่หรือ?

ถาม : มันเลย คนที่เคยเกลียดมันก็หยุดเกลียด คนที่เคยรักก็หยุดรัก มองสภาพเขาว่าอ้อ...เขาเป็นอย่างนั้น สิ่งที่เราที่เราเกลียดมันเป็นความปรุงแต่งจากจิตตัวเองพอนั่งปั๊มมันเลย... ?

ตอบ : สาธุ...ความจริงตัวนี้เนี่ยยากมากเลยนะ ไม่รักในฐานะที่ควรรัก ไม่เกลียดในฐานะที่ควรเกลียด อันนี้หลวงพ่อก่อนท่านเคยบอกไว้ว่า อารมณ์พระอรหันต์เลย รักษาให้อยู่จริงๆ นะ

ถาม : รักษาไว้หรือเจ้าคะ นี่กว่าตัวเองผิดปกติจะมาถาม?

ตอบ : ไม่ผิดปกติจ้า...หายากมาก ทำได้ยากที่สุดเลย พยายามประทับ ประคองเอาไว้อีกไม่นานได้ตายแน่(หัวเราะ)อ้อ...ชมราวาสเป็นพระอรหันต์ ไม่ได้อยู่เกิน ๗ วันนะจะ เพียงแต่ตอนนี้ของเรามันหนักได้แป็บเดียว พยายามประทับประคองให้มันเป็นของเราจริงๆ

ถาม : ตอนแรกจะมาถามว่าผิดปกติจะแก้ไขยังไง ?

ตอบ : ไม่ต้องแก้ไข ธิเบตๆ ทำให้มันได้มากๆ เข้าไว้ให้กำลังใจมัน ทรงตัวอยู่ในลักษณะนี้ไปเลย

ถาม : คือไปนั่งสมาธิ ทำอยู่น้ำของพระพุทธรองค์ท่านนะเจ้าคะ แล้วพอนั่ง พอจิตอยู่ในสภาพนั้นนะเจ้าคะ กายของตัวเองเริ่มมีความรู้สึก เปลี่ยนเป็นกายที่ใสๆแล้วเปลี่ยนเป็นองค์พระนะเจ้าคะ แล้วสักพักหนึ่ง มันก็มีแสงเป็นสีรุ้งรอบๆ นะเจ้าคะ ก็เลยสงสัยมันเกิดอะไรขึ้นไม่เข้าใจ?

ตอบ : ไม่เกิดอะไรขึ้น อย่าลืมนะว่าพระพุทธรเจ้าไม่อยู่ที่ไหนนอกจาก พระนิพพาน การที่เราส่งกำลังใจขึ้นพระนิพพานเป็นการตัดกิเลสที่ อัตโนมัตติที่สุดและง่ายตายที่สุด เพราะว่าตัวรัก โลก โกรธ หลง ต่าง ๆ มันเป็นสมบัติของร่างกาย ถ้าไม่มีใจซึ่งเป็นตัวคอยปรุงแต่งเพิ่มเติมไป คอยที่จะกระตุ้นเร้ามันอยู่ พวกนี้มันก็ต้องดับลงของมันเองธรรมชาติของมัน ไม่ยั่งยืน มันอยู่นานไม่ได้ หลวงพ่อก่อนท่านสอน มโนมยิทธิให้พวกเราเพื่อให้เรารู้จักพระนิพพาน ขึ้นพระนิพพานได้ง่ายมันเป็นการตัดกิเลสที่ง่ายที่สุดไม่มีวิธีไหนง่ายกว่านี้อีกแล้วท่านเคยเล่าให้ฟังว่า มีระยะหนึ่งที่มีพระสำเร็จอรหันต์ ๗ องค์พร้อมๆ กัน เสร็จแล้วปรากฏว่ามาศึกษาโมมยิทธิไปจากวัดท่าซุงแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาจับพระอย่างเดียว แล้วเสร็จแล้วถามท่านบอก เป็นพระอรหันต์ได้ไง ท่านบอก

ก็ไม่รู้อยู่ๆมันก็เป็นเองคือลักษณะอย่างนี้เพราะว่าการที่เราเอาจิตเกาะนิพพาน สภาพจิตมันจะแจ่มใส กิเลสมันกินไม่ได้พอนานไป ๆ ความเคยชินมันเกิด กิเลสมันก็จะหมดไปเองโดยอัตโนมัติ ตัวมโนมยทธิจุดนี้แหละที่สำคัญที่สุดที่หลวงพ่อกำลังต้องการให้พวกเราท่านไม่ได้ให้เราเอาไปพื้นความสัมพันธ์กับคนอื่นนะ ท่านสอนให้เราละจะ แต่ส่วนใหญ่มันเอาไปยึด รั้ง ๆ ทำเข้าตอนนี่มาตรงทางแล้ววิธีนี้แหละทำบ่อย ๆ เข้าอีกไม่นานจะได้ฝากันแน่

ถาม : เอ่อ...พอทำถึงตรงนี้นะเจ้าคะ มีความรู้สึกตอนนี้เนี่ยเรามีชีวิตอยู่เพื่อหน้าที่ๆ เราจะต้องทำ แล้วทำตามหน้าที่ๆ ควรจะทำ แล้วมันก็ไม่มีความหวังที่จะอยากได้อะไรหรือเป็นอะไรมัน ๆ ๆ...มันดูมันว่าง ๆ ยังไงมันไม่เข้าใจว่า... ?

ตอบ : (หัวเราะ) เข้าใจจะไม่ต้องอธิบายจะ ตอนนี้ถ้าหากว่ารักษาอารมณ์ใจนั้นได้มันจะอยู่เหนือบุญเหนือบาปแล้ว รู้ว่าอันนี้ดีก็ทำ รู้ว่าอันนี้ชั่วก็ละ มันไม่เกาะทั้งดีทั้งชั่ว ไม่กลัวตาย ไม่อยากตาย แต่พร้อมที่จะตายได้ทุกเวลา ถ้าหากว่างานตัวเองหมดไปทันทีจะ

ถาม : เหนอเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ...เพราะฉะนั้นรับหางานให้เยอะ ๆ ไว้ (หัวเราะ) กำลังใจของคนที่ทำถึงจุดนี้ถ้ากำลังใจมันตั้งตรงจุดจริงๆ ไม่มีใครเขาอยากอยู่หรอก

ถาม : เลยเข้าใจว่าพระอรหันต์หรือพระพุทธองค์ท่านไม่อยากมายุ่งแล้ว พอตอนนั้นเราก็เลย.. ?

ตอบ : แต่ว่ามันท่านก็ทำตามหน้าที่ของท่าน อันไหนที่ยังพอ

สงเคราะห์คนได้ตามพรหมวิหารก็สงเคราะห์ไป แต่จริงๆ ท่านไม่ได้เกาะตรงจุดนั้นแล้ว

ถาม : แล้วจิตเราสบายดีนะเจ้าคะ ?

ตอบ : บ๊ยะ ! ไม่สบายใครเขาจะทำกันเล่า

ถาม : เหนอเจ้าคะ ทำต่อเหนอเจ้าคะ ?

ตอบ : ทำต่อจะ ตอนนี่เราจะเข้าใจชัดเจนว่า จริง ๆ แล้วนิพพานไม่เห็นต้องยึดต้องเกาะอะไรมันเต็มอยู่ในใจของเราเอง ตายเมื่อไหร่เรารู้ว่าเราไปแน่พูดให้คนอื่นฟังมาเยอะแล้วเขาคล้าตรงนี้ไม่ค่อยถูกกันนะ... แรก ๆ มันเกาะต้องอาศัยเกาะก่อน อย่างที่เคยเปรียบเทียบให้ฟังว่าเหมือนกับเกาะบันไดขึ้นมาเดินขึ้นบันไดเกาะราวบันไดเพื่อความมั่นคง แต่พอถึงห้องข้างบนแล้วไม่จำเป็นต้องแบกราวบันไดไปด้วยเพราะเราถึงชะแล้วนะ... เพราะฉะนั้นอารมณ์พระนิพพานมันจะเต็มอยู่ในใจของเราเอง ในเมื่อมันเต็มอยู่ในใจของเราเอง เราก็จะเกิดความมั่นใจขึ้นมาว่าตายตอนนี่เราก็นิพพานตอนนี่ ไม่เห็นต้องไปยึดไปเกาะอะไรอีกแล้ว

ถาม : มีคนมายืนด่านะเจ้าคะ เราก็ฟังแล้วก็เหมือนกับว่าไอ้คำพูดเนี่ยมันผ่านไปๆ พอเขาด่าเสร็จเราก็เลย อ้อ...ด่าเสร็จแล้วๆ เราก็เดินต่อแล้วมันรู้สึกเฉยๆ ไปเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ... ประคับประคองให้ได้แล้วกันตัวนั้นแหละคือตัวปล่อยวางจริง ๆ เห็นก็สักแต่ได้เห็นได้ยินสักแต่ว่าได้ยิน คือมันไม่รับเอามาปรุงไม่รับมาแต่งอีกแล้ว

ถาม : ก็กลัวว่าตัวเองจะผิดปกตินะเจ้าคะ ?

ตอบ : ผิดจ้า ผิดปกติมาก ไม่เหมือนกับชาวบ้านเขาจะจำ เริ่มใกล้ๆ จะเป็นพระแล้ว (หัวเราะ)

ถาม : คือมีความรู้สึกว่าคุณกับใครก็ไม่ค่อยอยากจะทำอะไร จะอยู่หนึ่งๆ รักษาจิตหนึ่งๆ อย่างนี้นะคะ ?

ตอบ : จ้า อีตานั้นต้องระวังให้หนักเพราะว่าอารมณ์ใจอย่างนี้ ถ้าทรงตัวก็ดีไป ถ้าไม่ทรงตัวถ้าหลุดนี้กว่าจะคลำเจออีกนานเลย เพราะฉะนั้นต้องพยายามรักษากำลังใจให้อยู่ตรงจุดนี้ให้ดีที่สุด อย่าปล่อยให้สติหลุดไปเห็นว่าโลกมันดีอีกล่ะ

ถาม : เจ้าคะ ตอนนี้มีมองตัวเองเหมือนศพเคลื่อนที่เจ้าคะ มันเกิดการปล่อยวางหมด ?

ตอบ : คืออารมณ์ใจของมันจะเห็นชัดเจนหมดว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา มันเป็นแต่ตัวที่พาทุกข์พาโทษมาให้เรา มันก็เลยพร้อมที่จะไปจากมันทุกเวลา ขณะที่อยู่ก็ดูแลรักษาไปตามหน้าที่เท่านั้น ร่างกายมันเป็นสมบัติที่เราืมโลกมันมาใช้ โดยมารยาทของการืมก็ต้องดูแลมันให้ดีหน่อยไม่งั้นเดี๋ยวจะคืนเขาในสภาพเละๆ เทะๆ คนเขาจะด่าเอา เพราะฉะนั้นตอนนี้เราก็รักษาไปตามหน้าที่ของเรา ใช้งานไปตามหน้าที่ของเราหมดธุระเมื่อไหร่ก็เลิกกัน

ถาม : ทำต่อไปนะเจ้าคะ ?

ตอบ : จ้า..ทำต่อไปจ้า ไปรออยู่ข้างบนนะแล้วจะตามไปที่หลังอนุญาติให้แข่งก่อน

ถาม : ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องทำ เอาแค่เดิมพอแล้วทำมากไปเดี๋ยวมันเกิน นี่เพิ่งเจอ

เป็นรายแรกแล้วเขาชมมาด้วย นานๆ จะมีคนถวายสังฆทานให้ตรงๆ ชักทีถวายให้พระ พระเครื่องที่ตัวเองใช้อยู่ นานๆ จะมีอย่างนี้ชักทีแล้วทำได้ถูกจุดด้วย อันนี้พระท่านชมมาเองนะ ไม่เกี่ยวกับอาตมา

ถาม : ในบางครั้งที่เราไม่พร้อม แล้วเราเกิดสภาวะจิตที่อ่อนล้าและอ่อนเพลียมาก เขาก็ยังมาขอความช่วยเหลือและเราก็ไม่กล้าที่จะปฏิเสธ เราจะมีวิธีไหนมัยเจ้าคะที่เราไม่ต้องไปช่วย ?

ตอบ : ช่วย แต่ว่าขณะเดียวกันทำให้มีเวลาเฉพาะของตัวเองด้วย อย่างเป็นที่ปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันนี้ของอาตมาเองจะมีเวลาส่วนตัวที่ว่าเมื่อถึงเวลา อย่างเช่นเดือนมกราคมทั้งเดือนจะไม่รับกิจนิมนต์ที่ไหน จะตั้งหน้าตั้งตาใช้เวลาที่เหลือนี้ มันเหมือนกับอย่างเช่นซาร์จแบตเตอรี่ตัวเอง เพราะว่าถ้าเราไม่ทำในลักษณะนี้แล้ว ช่วยเขามากๆ กำลังของตัวเองมันน้อยลงมันแย้อยู่เหมือนกัน แล้วอีกที่ถ้ากำลังใจมันขมกิลิสได้ เผลอไปฟุ้งซ่านกับคนอื่นมากๆ กิลิสมันตึกกลับอีก เพราะฉะนั้นเราประมาทไม่ได้ ต้องมีเวลาเฉพาะของตนเอง อย่างเช่นว่าเราตั้งใจว่าครึ่งวันแรกนี้จะช่วยแล้ว ครึ่งวันหลังนี้ฉันจะเอาเฉพาะเรื่องของตัวเอง ครึ่งวันหลังนี้ใครมาก็เรื่องของเอ็ง ไม่เกี่ยวกันแต่ต้องมีเวลาเฉพาะของตนเองเพื่อรักษาใจเราให้ได้

ถาม : ต้องกำหนดเวลาไว้ด้วยใช่มีัยคะ ?

ตอบ : กำหนดเวลาไว้ด้วย ไม่ใช่ช่วยเขาเรื่อยไปอย่างนั้นเรามันจะแย

ถาม : ก็ไม่กล้าปฏิเสธคนที่เขามาขอความช่วยเหลือ ?

ตอบ : อาตมาเองไม่ปฏิเสธหรอกจ้า ถึงเวลาถือคประตุเลย

ถาม : อ้อ ต้องป้องกันตัวเองใช่มีัยเจ้าคะ มีมือถือก็ปิดมือถือ

ใช้มัยเจ้าคะ?

ตอบ : จำ ของเราเองเราต้องป้องกันตัวเอง โดยเฉพาะป้องกันจากกิเลส เผลอเมื่อไหร่มันกินเราเมื่อนั้น เผลอได้ที่ไหนล่ะ ?

ถาม : เราต้องคอยระวังจิตตลอดเวลาใช้มัยคะ ?

ตอบ : จำ นั่นแหละคำนี้แหละที่สมควรที่ทุกคนจะทราบไว้ได้เลย ส่วนใหญ่มันก็รู้แล้วละ แต่มันกล้าไม่ถูกจุด ต้องระวังใจตัวเองไว้ตลอดเวลา อย่าให้เผลอได้ เผลอเมื่อไหร่กิเลสมันพืดตาย แรกๆก็ปิดมือถือชะก่อน พอต่อไปๆ เขาถามก็บอกมีเวลาส่วนตัวช่วงนี้ๆ ไม่ต้องโทรถึงเวลานั้นปิดแน่นอน

ถาม : คาถาที่ภาวนาแล้วเห็นผีนี้ แล้วจะคุยกับเขาได้มัยครับ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่มันจะเห็นเฉยๆ แต่คราวนี้พวกได้มนโหมยทธิคุยได้ อยู่แล้วนี่ อันนี้สำหรับคนที่เขาไม่รู้จักผีเลย อยากจะเห็นอย่างนี้ภาวนาแล้วจะเห็น แต่ตอนที่ภาวนาอยู่อยากมากเกินไป มันจะไม่เห็นจะไปเห็นตอนหลับ คราวนี้วิ่งกันเหนื่อย

ถาม : เขาเข้าฝันยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : มันไม่ใช่เข้าฝันหรอก ของผิ่นั้นอาจจะเป็นอำนาจของพระหรือของเจ้าของคาถาเขาช่วยทำให้ ลักษณะของการเข้าฝันนั้น เขาจูนคลื่นให้ตรงเท่านั้นเอง ที่รับไม่ได้เพราะตั้งคลื่นผิด อยากมากเกินไปพอช่องเดียวกันก็รับกันได้แล้วเขาอยู่คนละความถี่กับเรา

ถาม : แล้วแสงออกจากกายเทพ เทวดาแต่ละระดับนี้แสงเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : กำลังความดีไป กำลังความดีพอสะสมเข้ามาเรื่อยๆ ความสว่างไสวของจิตมันก็มากขึ้นยิ่งมากเท่าไรก็ยังมีศักดิ์ภาพมากขึ้นเท่านั้นคือบุญที่ตัวเองสร้างสะสมโดยเฉพาะที่ใครสร้างพระพุทธรูปแห่ม..สว่างดีแท้เลย พุทธบูชา มหาเดชะวันโต นี่ไปถึงได้ว่าเวลาถวายสังฆทานให้มีพระพุทธรูปด้วย ที่เมื่อกี้บอกหนุว่ายิ่งองค์ใหญ่ยิ่งดี เผลอไปเป็นนางฟ้าอีกคราวนี้สวยกว่าคนอื่นเขาบุญเยอะเท่าไรก็สวยมากเท่านั้น

ถาม : แล้วทำบุญอะไรเจ้าคะ พุดแล้วถึงจะมีพาวเวอร์มีพลังเป็นผู้นำได้ ?

ตอบ : ห้ามผิดศีลข้อ ๓ ถ้าเราไม่ผิดศีลข้อที่ ๓ เราจะเป็นบุคคลที่มีอำนาจปกครองใครเขาก็เชื่อฟังหมด ถ้าไปละเมิดคนได้ปกครองของคนอื่นเขา ก็ปกครองคนอื่นไม่ได้

ถาม : แล้วพุดยังไปถึงจะให้คนรักเจ้าคะ ?

ตอบ : พุดยังไปถึงจะให้คนรัก ปิยะวาจา พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ชัดแล้วใช้มัย? พุดแต่วาจาอันเป็นที่รักที่ชอบใจของคนอื่นเขารู้ว่าเขาชอบยังไงก็พุดอย่างนั้น แต่ไม่ใช่ว่าเขาชอบฟังเรื่องโกหกแล้วไปโกหกให้เขานะอันไหนที่มันละเมิดศีลละเมิดธรรมเราก็หลบชะ บ้าตามเขาไปแค่กรอบของศีลเท่านั้น

ถาม : แล้วพวกที่ชอบพุดส่อเสียดนี้กรรมของเขาจะเป็นยังไงเจ้าคะ?

ตอบ : กรรมเป็นยังไง ? อย่างนางปิสุณาวาที ครอบครัวนี้นคงเป็นประเภทที่พ่อแม่สร้างกรรมไว้สาหัสสากรรจ์เลย ลูกแต่ละคนไม่เหมือนกันสักอย่าง นางปิสุณาวาทีชอบยุคนให้แตกกัน เห็นใครที่ไหนเขาทะเลาะกันด้วยความสามารถตัวเองจะมีความสุขมากทีเดียว อีกคนหนึ่งก็ชอบ

ลักชอบขโมย มีอะไรก็หยิบฉวยมันไปเรื่อย อีกคนหนึ่งที่กินสารพัด จะกินเจอะไรฟาตกระจายหมด จนกระทั่งพ่อแม่ทนไม่ไหวแต่ว่าด้วยความรักลูกก็ยังเลี้ยงอยู่แต่คนร่วมหมู่บ้านเขาทนไม่ไหวด้วย เขาเล่นจับลอบแพลงทะเลไป ก็ยังบุญดีไปเจอเรือโจรสลัดเข้ารับขึ้นเรือมา นายโจรเขาเห็นผู้หญิงสวย สงสัยว่าทำไมถึงโดนลอบแพมาพอสอบถามเรื่องราว เขาก็คิดว่า เออ...นิสัยคนเรานั้นต้องแก้ไขกันได้ นายโจรเขามีความสามารถปกครองพวกลูกน้องตั้งเยอะตั้งแยะก็ลองแก้ไขดู คนช่างกินก็ให้ไปเป็นแม่ครัวเคยเห็นแม่ครัวช่างกินมั๊ยล่ะ? ทำไปทำมามันหมดอารมณ์ไปเองนะใช่มั๊ย ? เออ..รอดไปรายหนึ่ง คนช่างขโมยยกกุญแจคล้องสมบัติให้มันเลย ให้มันเฝ้าคลังเอาไว้อะไรก็เป็นของตัวเองแล้วไม่รู้จะขโมยอะไรมันก็เลยเลิกนิสัยขโมยได้ ทีนี้มาปิสุณาวาทีก่ไม่ตกไปเที่ยวยุลูกเรือคนโน้นยุคนี่ทะเลาะเบาะแว้งกันยุ่งไปหมดทั้งเรือ เขาจะตีกันตาย นายโจรเขาทนไม่ไหวเขาเลยจับใส่แพลอยต่อไปลอยห่างตั้งไปคนเดียว พอลอยต่อไปเออ..บุญแกก็ยังดีอยู่ไปเจอนกอินทรีใหญ่๒ตัวผิวเมียบินมาหากินในทะเลหรือว่าจะบินกลับฝั่งก็ไม่รู้เห็นเข้าสงสารก็เลยตั้งใจจะช่วย มันก็แปลกอยู่ตอนนั้นคนกับสัตว์พูดภาษาเดียวกันได้ ตั้งใจจะช่วยก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นอินทรี๒ตัวเมื่อกี้แกะเอาไม้แพมาอันหนึ่งแล้วก็ให้นางปิสุณาวาทีกะาะอยู่ตรงกลางแล้วก็จะพาเข้าฝั่งก็ตกลง ระหว่างที่อินทรีใช้กรงเล็บขยุ้มไม้้อยู่แม่นางนี้เขาเกาะตรงกลางก็พาไป ยายที่ทนปากคั้นไม่ไหวได้ๆไปตรงอินทรีที่เป็นผิวทำกระซิบกระซาบไปอยู่พักหนึ่ง ชักพักหนึ่งก็ไต่ไปทางเมียบอกว่าผิวแกะนะ เจ้าชู้เหลือเกินนะเปลอแป็บเดียวก็ยวฉันซะแล้ว นางเมื่อกี้ยัวะขึ้นมา

แทนที่จะหิวนางปิสุณาวาทีก่เลิกหันไปตีผิวแทน ผิวก็จำเป็นจะต้องป้องกันตัวก็ปล่อย ยายนั้นเลยตกน้ำตายแหงแก๊ ยังๆไม่หมดฤทธิ์ ศพโดนซัดลอยไปติดที่ชายฝั่งอยู่ที่โน่น ที่หน้าวัดพอดิ พระเห็นเข้าก็เวทนาน้อสัตว์โลกตายก็เอามาเผาใช่มั๊ย ? พอเผาเสร็จเรียบร้อย ปรากฏว่าซากศพพอยู่ในวัดพระทั้งวัดก็ทะเลาะเบาะแว้งกัน ทีนี้คิดไปคิดมาก็อะไรมันจะฤทธิ์เยอะขนาดนี้ พอสำรวจได้ว่าคงจะเป็นศพนี้แน่ก็เลยเอาไปทิ้งที่ป่าช้า เพราะว่าเผาจนเหลือแต่เศษกระดูกเศษกะโหลกหน่อยเดียว พอไปถึงอยู่ในป่าช้าพวกนักเลงเหล่าก็ไปตีมเหล่ากินกันในป่าหาหินมาทำเชิงตะกอนหาได้ไม่ครบ คว่าได้กะโหลกมาก็ยัดเข้าไป ปรากฏว่า ทุกวันกินเหล้ามันก็ไม่ม่มีอะไรอย่างแก๊งก็เมาคลานกลับบ้านไปหลับ วันนั้นตีกันหัวร้างข้างแตกหมด แล้วตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาใครกินเหล้าออกอาการเดียวกัน เพราะฉะนั้นโทษของการกล่าววาจา سوءเสียดก็ลองนึกแล้วกันว่ามันรุนแรงขนาดไหน ขนาดตายเหลือแต่หัวกะโหลกมันยังมีฤทธิ์นะ...ไปเจอใครเขา سوءเสียดมาหรือเปล่า ? **سوءเสียดจริงๆ ความหมายคือ ยุคนอื่นให้เขาแตกกันนะ ปิสุณาวาทีกเขาแปลว่า วาจา سوءเสียดผู้อื่น มันจะมี มุสาวาทา โภก ผรุสวาทา กล่าวคำหยาบ สัมปลปปรวาทา พูดเพื่อเจ้อ แล้วก็ ปิสุณาวาทา สู่อเสียดชาวบ้าน แหม...ชื่อเขาบอกตรงเลยนะอะไรก็แก้ได้สันดานพูดสู่อเสียดนี้แก้ไม่ได้ จับลอบแพต่อไป**

ถาม : ไม่ทราบว่าจะต้องทำยังไงนะเจ้าคะ มีกะเทยแถวบ้านนะเจ้าคะ มายืนด่าอยู่ตลอดเวลา เราก้ยืนดูเขาด่าเสร็จเราก้ไป แล้วพอเขาเห็นเรา เขาก้ด่ามาอีกก็ม่รู้จะช่วยเหลือเขา ยังไงดีเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็ไม่ต้องช่วยจ้ะ พอเขาด่าจบเราก็ไหว้ขางามๆ ขอขอบคุณค่ะ แล้วก็เข้าบ้านเรา เจอเข้าหลายๆ ยกเตี้ยวมันก็เชื่อไปเอง

ถาม : เราไม่ต้องทำอะไรหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องทำอะไร ตอบแทนความไม่ดีด้วยความดี อสารุณ สาราณา ชินะ พึงชนะความไม่ดีด้วยความดี

ถาม : พระที่เข้าพิธี พอดีไปเจอองค์หนึ่งเจ้าคะ พอได้มาปุ๊บรถ เมล์วิ่งเข้ามาหาเลยเจ้าคะแล้วเราก็รอดมาแบบหวุดหวิด ท่านต้องการ แสดงอะไรให้เรารู้เจ้าคะ ?

ตอบ : แสดงให้เราเห็นว่าเราลภมากกราชรถเข้ามาเกย พอดีราชรถ มันคันใหญ่ไปหน่อย คือบางที่เราอาจจะประเภทนี้ทำอะไรไม่ดีเกี่ยวกับ ท่านก็ได้ อย่างเช่นนี้ก็จะมียานุภาพจริงหรือหรืออะไร ท่านก็เลย แสดงให้เห็นซึ่งๆหน้า อย่างเดียวกับว่าสมัยก่อนที่หลวงพ่อสด แจก พระของขวัญองค์นิดเดียว ท่านนิ้วมืออย่างนี้แล้วเสร็จแล้วก็บอกว่าไอ้โ.. องค์นิดเดียวอย่างนี้จะคุ้มครองได้ยังไง กลางคืนพระท่านมาโตเต็ม จักรวาลเลย ถามคนนั้นบอกว่าพอหรือยังใหญ่แค่นี้ เอาให้เข็ด

ถาม : ก็จริงเจ้าคะ พอรับมาก็ดูว่าไม่น่าจะศักดิ์สิทธิ์เลย ?

ตอบ : ก็เลยทำให้เห็นซึ่งหน้าว่าศักดิ์สิทธิ์

ถาม : ตั้งแต่วันนั้นมาไม่กล้าพกติดตัวเลย ?

ตอบ : (หัวเราะ) รีบๆ ไปพกติดตัวได้แล้วจ้ะ ขอขมาท่านก่อนแล้วกัน บอกว่าไม่ได้เจตนาจะดูถูกดูแคลนอะไรหรือเจ้าคะ

ถาม : ไม่กล้าพกแล้วคะ รถเมล์วิ่งอยู่ ๒ ข้างแล้วเราอยู่ตรงกลางเจ้าคะ แล้วรอดมาแบบหวุดหวิด แล้วทุกคนเขาก็ยืนดูว่ารอดมาได้ยังไง ?

ตอบ : ไม่น่ารอดเลยใช่ไหม ?

ถาม : พระพุทธรูปแต่ละองค์นี้ พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ท่าน คุมอยู่หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ พระพุทธรูปนี้จะมีเทวดารักษา แล้วเทวดาแต่ละองค์ อานุภาพท่านไม่เท่ากัน องค์ไหนที่บารมีมากก็สามารถส่งเคราะห์ คนได้มาก คนก็จะนับถือมากอย่างบ้านเราเมืองเราพระพุทธรูปมีเป็น แสนเป็นล้านแล้วทำไมมีที่ชาวบ้านเขาเลื่อมใสจริงๆ อยู่นับองค์ได้

ถาม : แล้วก็ต้องพุทธานิเชกก่อนหรือครับ ?

ตอบ : ถึงไม่พุทธานิเชก เทวดาท่านก็รักษาอยู่แล้วถ้าเป็นพระ พุทธรูป แต่ว่าการพุทธานิเชกจะเป็นลักษณะว่า จับตัววางตาย ว่าองค์ไหนมีหน้าที่รักษาเพราะว่าถึงเวลาพุทธานิเชกพระท่านมากก็จะให้ ท้าวสัทหมบดีพรหมกับพระอินทร์รับผิดชอบว่าจะจัดเทวดาองค์ไหน รักษา แต่ถ้าหากว่าท้าวสัทหมบดีพรหมหรือพระอินทร์ท่านมาเองท่าน ก็จัดการเอง

ถาม : แล้วของที่อยู่ในพิธีด้วยหรือครับ ?

ตอบ : เหมือนกัน ลักษณะเดียวกัน ถึงเวลาแล้วก็จะมีการเจาะจง ว่าคุณรักษาชั้นนี้ ของคุณรักษาชั้นนี้ ไม่ต้องห่วงหรือต่อให้ท่านมา ๑๐ ล้านชั้นเทวดายังได้ไม่ถึงครึ่งชั้นเลย

ถาม : แล้วพระพุทธรูปนี้มีทุกองค์เลยหรือคะ เทวดานะ ?

ตอบ : ถ้าเป็นพระพุทธรูปเทวดาเขารักษาอยู่แล้ว ถ้าหากว่าเป็น พวกพระเครื่องพวกอะไรติดตัวนี้ต้องทำพิธีต่างหาก เพราะว่า พระพุทธรูปถ้าหากว่าบูชาไว้อยู่กับบ้าน อานุภาพของการคุ้มครอง

ปกปักษ์รักษาจะอยู่เฉพาะแค่นั้น แต่ถ้าหากว่าเรื่องของพระเครื่องติดตัวนี้จะเป็นการตัดเคราะห์กรรมให้ด้วยเพราะจากเคราะห์หนักก็จะเป็นเบา จากเคราะห์เบา ก็จะหายมันต้องมีพิธีกรรมต่างหากออกไป

ถาม : ถ้าหากว่ามีเทวดารักษาแล้วทำไมผมถึงโดนตัด.....(ไม่ชัด)....ล่ะครับ ?

ตอบ : เทวดาเขามีหน้าที่รักษาพระนี่หว่า ไม่ได้มีหน้าที่ห้ามไม่ให้คนตัด คือถ้าหากว่ามันไม่เกินวิสัยจริงๆ ท่านก็จะช่วย

ถาม : ที่จริงก็น่าจะสงเคราะห์นะครับ ?

ตอบ : ก็ขอไม่ถูกนี้ ขอไม่ถูกจะไปให้ทำไมเล่า

ถาม : แต่ว่าคนเขาเดือดร้อนอยู่ไม่ใช่หรือครับ ?

ตอบ : การสงเคราะห์มันก็มีจำกัดเขตเหมือนกัน อย่างเช่นว่าถ้าหากว่าบุคคลที่มีบารมีอยู่ มีการหนุนเสริมกันอะไรกัน ก็พอจะช่วยลดกระแสกรรมของเขา เพิ่มความสุขของเขาได้ คราวนี้บุคคลที่ประกอบไปด้วยบารมีอย่างหลงพ้อออกไปจากสถานที่นั้นซะแล้วก็เป็อันว่าเลิกช่วย

ถาม : นั่นหมายถึงว่าในการที่เราขอบารมีพระท่านช่วยสงเคราะห์นี่จริงๆ แล้วบุคคลที่ขอต้องมี... ?

ตอบ : ต้องมีทุนเดิมอยู่พอ เพราะว่าอย่างนี้เปรียบเทียบให้ฟังเมื่อครูนีว่า ถ้าหากว่ามีน้ำอยู่แค่นี้ช่วยไม่ไหวแล้ว แต่ถ้าขาดอยู่แค่นี้เติมนิดเดียวเติมพอก็ช่วยสงเคราะห์กันได้

เป็นพระเป็นเจ้ามันลำบาก ลูก ไม่ใช่รับของอะไรส่งเดชไป

อย่างเดียวมันต้องให้แน่นอนก่อน บางคนเขาเอาของไปทิ้งไว้ในกุฏิ มันก็กองอยู่ตรงนั้นแหละ เพราะว่าเขาไม่ได้บอกมาให้ ต้องมาไล่หาว่าคนไหนเป็นเจ้าของ แล้วไปถามเขาว่าเอามากองไว้ทำไม มันไปหยิบของเขาส่งเดชก็ไม่ได้ถ้าเกิดเขาไม่ได้ให้ เราตั้งใจเอาก็ขวยเลยนะซี

ถาม : วิสาสะก็ไม่ได้หรือครับ ?

ตอบ : เขามีไว้ว่า ๑. ต้องรู้จักกันมา

๒. เคยเห็นกันมา

๓. เคยพูดกันมา

ข้อที่ ๔ หนักหน่อย รู้ว่าถ้าเราเอาแล้วเขาไม่ว่าอะไร ข้อสุดท้ายนี้แหละที่จะพาเราขาดความเป็นพระหรือเปล่า? แต่ว่าหลวงพ่อดำทำซุงไม่ให้วิสาสะ ท่านบอกทำอย่างนั้นเลยเกินไปโอกาสพลาดมันมี ไปวิสาสะเอาของที่เขาไม่เต็มใจให้ก็เรียบร้อยแล้วขาดความเป็นพระไปเลย

ถาม : แต่ถ้าเรานุญาตให้แล้วแต่ว่าจะเอาอันไหนยังไงนี้ได้ใช่ไหมคะ?

ตอบ : ได้จะได้ แต่ยังไงก็ควรจะให้บอกกันต้องดูตัวอย่างสมเด็จพระวันรัต วัดเทพศิรินทร์สมัยท่านเป็นเจ้าคุณพระศาสนโสภณ มารับสังฆทานแต่ละที พอโยมประเคนเสร็จ ให้แนะนะ?(หัวเราะ)แนะเจ้าคะ ไม่เอาคืนนะ? ไม่สะเจ้าคะ ให้แล้วจริงๆ ไซ้มี๊ยะ? ไซ้เจ้าคะเออ... แล้วค่อยเอา ท่านต้องย้ำแล้วย้ำอีกเพื่อความมั่นใจ เพราะถ้าเปลี่ยนใจเมื่อไหร่ ท่านพร้อมที่จะคืนนั้นแหละ น่ารักมากเลยองค์นั้นนะ แต่ว่าใครไปอยู่ใกล้ซิดอะไรเอาให้ดีๆนะ ถ้าคิดผิดจังหวะนี้ท่านใส่หางยท้องเลย คิดอะไรรู้หมดท่านรู้จริงนะองค์นั้นนะ ตอนนี้อายุมากแล้วไม่ค่อยสบายอยู่เรื่อย

ในจำนวนพระสมเด็จพระราชาคณะที่เป็นธรรมยุติ สมัยก่อนก็จะสนิทสนมกับหลวงปู่สมเด็จพะมหาวิรุรงค์ วัดราชผาติการามเคยอยู่ใกล้รับใช้ท่านบ้าง แล้วก็มาสนิทกับท่านเจ้าคุณพระศาสนโสภณ ตอนนี่ขึ้นเป็นสมเด็จพระวันรัตน์ บางทีก็บอกกับคนบอกว่า สมเด็จสองค์ ถ้าวันสมเด็จพระสังฆราชนี่นิมนต์ได้สองค์ คนเขายังงงๆว่าสมเด็จจะมีฝ่ายละสองค์เราเป็นมหานิกายน่าจะนิมนต์ได้เฉพาะพระมหานิกายใช้มั๊ย? แต่เปล่าหรือกาศัยความสนิทสนมส่วนตัวนี่นิมนต์ได้สองค์คือ เกินไปอีก๑คือที่สนิทชิดเชื้อกับท่านนี่ท่านเป็นธรรมยุติ

ถาม : ทำไมการขโมยของนี่ถึงมีโทษมากครับ ?

ตอบ : อันนี้เกิดจากเตี้ยวใครหว่า..จำไม่ได้แล้วจะเป็นพระโลลุทหายีหรือเปล่าไม่ทราบเหมือนกัน คือว่าท่านจะสร้างกุฎีขึ้นก็เลยไปตัดไม้ขึ้นก็เลยไปหาหญ้า ก็ไปที่ท้องพระคลังหลวง แล้วบอกว่าขอไม้ขอหญ้าไปสร้างกุฎี เจ้าหน้าที่คลังก็บอกว่าให้ไม่ได้เพราะพระเจ้าแผ่นดินไม่ได้อนุญาต ท่านก็บอกว่าอนุญาตแล้ว ในเมื่อบอกว่าอนุญาตแล้วเขาก็ยกให้ไป คราวนี้พอจะใช้งานจริงๆของมันก็ขาด พระเจ้าแผ่นดินสอบสวนเสร็จทราบว่าคุณเอาไป ท่านก็แปลกใจบอกว่าในเมื่อไม่ได้อนุญาตแล้วพระท่านเอาไปได้ยังไง ท่านบอกว่าพระบอกว่าอนุญาตแล้วท่านเองท่านก็ตีนะอุตสาห์เรียกตัวมาสอบสวนบอกว่า โยมเป็นคนที่มีพระราชภารกิจมากอาจจะอนุญาตแล้วลืมไป ช่วยบอกหน่อยเถอะว่าอนุญาตเมื่อไหร่? พระไม่ทราบเหมือนกันว่าเป็นพระโลลุทหายีหรือเปล่าบอกว่ามหาบพิตรจำได้มั๊ยว่าวันที่ขึ้นครองราชย์พระองค์ตรัสเอาไว้ว่า ไม้หญ้า น้ำ หรือว่าผ้าผ่อนทอนสไบอะไรก็ดีที่เป็นสมบัติของพระองค์

พระองค์ท่านมอบให้เป็นสมบัติของนักบวชที่มาจากทิศทั้ง ๔ ผู้ใดต้องการก็ให้ถือเอา พระราชาท่านก็นึกขึ้นมาได้ว่า เออ จริงเคยบอกเอาไว้ว่าอย่างนั้น ท่านก็บอกว่าอันนั้นที่ท่านกล่าวถึงหมายถึงผู้ที่ เป็นลัทธิคือมีความละอายอยู่ในใจ ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้นต้องการก็ต้องมาบอกโยมก่อน แล้วโยมก็จะมอบให้ ไม่ใช่ช่วยเอาตื้อๆ อย่างของท่าน ถ้าหากว่าอย่างของท่านถ้าหากว่าเป็นคนทั่วไปโยมก็ประหารชีวิตไปแล้ว แต่ว่าบังเอิญเป็นพระก็จะยกให้สักครั้งหนึ่ง แต่ว่าต่อไปอย่าทำอีก เสร็จแล้วเรื่องนี้พอใจทยไปถึงพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสถามกับพระเจ้าปเสนทิโกศลหรือว่าพระเจ้าพิมพิสารก็ไม่ทราบ จำเรื่องไม่ถนัด ถามว่าโทษทางโลกที่พระองค์ท่านสั่งประหารชีวิตของพวกขโมยนี้ เขาจะขโมยทรัพย์สินมีราคาเท่าไร? พระเจ้าแผ่นดินท่านก็บอกว่าถ้าหากว่าทรัพย์ตั้งแต่๕มาสกเขาจะประหารชีวิต ๕มาสกนี่มันลึกลั่นกัน สมัยนี้เขาบอกว่าบาทหนึ่งใช้มั๊ย? แต่ของพมานี้เขาเปรียบเท่ากับทองสลึงหนึ่ง ฉะนั้นพระพมาขโมยได้เยอะกว่าพระไทย(หัวเราะ)คือว่ามาตราโบราณเขาบอกว่า๔เมล็ดข้าวเปลือกเท่ากับ ๑ กุณฐา ๒ กุณฐาเท่ากับ ๑ มาสก เพราะฉะนั้น ๑ มาสก จะเท่ากับ ๘ เมล็ดข้าวเปลือก ๕ มาสกเท่ากับ ๔๐ เมล็ดข้าวเปลือก ทางพมาเขาคงเอาข้าวเปลือก ๔๐ เมล็ดมาชั่งแล้วก็ตีเป็นราคาทองคำ แต่ของไทยเราเล่นตรงไปตรงมาว่ากันเป็นต้วเงินเลยก็ประมาณบาทหนึ่ง เพราะฉะนั้นของไทยเราขาดความเป็นพระง่ายกว่า ในเมื่อกำหนดอย่างนั้นเสร็จพระพุทธเจ้าท่านก็เลยประกาศให้พระทั้งหลายทราบว่ายอมของตั้งแต่ ๕ มาสกขึ้นไปจะต้องปาราชิก ขาดความเป็นพระไปเลย

ก็มีพวกหัวหมอตะแบงข้างไปอีกเล่นที่ละมาสก พระพุทธเจ้าท่านก็ต้องมาบัญญัติใหม่ว่า ถ้าหากว่าขโมยของครั้งละมาสกถึงจะคนวาระกันแต่ถ้ารวมกันได้ ๕ มาสกก็ขาดจากความเป็นพระอย่างนี้ พอบัญญัติเสร็จประเภทที่เรียกว่า...ถือว่าเออขโมยของในบ้าน ท่านก็ไปขโมยของชาวบ้านที่อยู่ในป่านะ พระพุทธเจ้าท่านก็ต้องบัญญัติว่าห้ามขโมยในบ้าน ห้ามขโมยในป่า พวกก็ไปเอาในลานตากผ้า ลานตากผ้านี้ส่วนใหญ่เขาก็ต้องเป็นที่กว้างมากไซ้มี อยู่ในบ้านก็ลำบากเกาะเกาะเขาเดี่ยวสัตว์หรืออะไรไปทำให้ผ้าเสียหายก็ต้องเข้าไปในพื้นที่ป่าแล้วกันถางให้มันเป็นพื้นที่กว้างใหญ่เพื่อให้ได้รับแสงแดด เขาถือว่าไม่ใช่ทั้งบ้านไม่ใช่ทั้งป่า เพราะว่ามันพ้นบ้านไปแล้วแต่ขณะเดียวกันก็ไม่ใช่ป่าด้วยเพราะถางราบไปแล้ว โอ้โห..สมัยก่อนร้ายกาจจริง ๆ เขาถึงบอกเจออยู่กับแขกให้ตีแขกก่อน (หัวเราะ) เขาไปของเขาได้เรื่อยละบางข้อนี้ พอตั้งมูลบัญญัติคือ ข้อแรกหัวข้อแรกขึ้นมาแล้วมันตะแบงข้างไป ๒๐๐ กว่าอย่างนะ โห...อ่าน ๆ เสร็จหนึ่งหัวเราะเลยบอกจริง ๆ

ถาม : อย่างนี้ก็ปาราชิกเลยไซ้มีัยครับ ?

ตอบ : เรียกว่าถ้าหากว่าโดนก็โดนปาราชิก เสร็จแล้วก็อะไรนะขโมยของที่ไม่มีชีวิตเขาก็ไปเอาของที่มีชีวิตไปไล่ต้อนวัวชาวบ้านเขา พระพุทธเจ้าท่านก็ต้องมาบัญญัติว่า ถ้าหากว่าเป็นสัตว์เลี้ยงไล่ต้อนไปก้าวเท้าออกจากที่ ๑ เท้าต้องอาบัติทุกกฏ ก้าว ๒ เท้าขึ้นไปต้องถูกล้างจัญ ถ้า ๔ เท้าพ้นจากที่ต้องปาราชิก อย่างนี้ มันต้องในป่าก็ไม่ได้ ในบ้านก็ไม่ได้ สัตว์เลี้ยงก็ไม่ได้ไปเจอของเขาอยู่ในเรือก็เข็นเรือไป (หัวเราะ) โอ้โห..มันไปของมันเรื่อย (หัวเราะ) นั่นนะอย่าลืมมันนักบวชนะ

เอากันขนาดนั้น มานึกถึงท่านทั้งหลายเหล่านี้ท่านมีคุณมหาศาลจริง ๆ เลย ทำให้เกิดบัญญัติศีลขึ้นมาชนิดที่เรียกว่ารอบคอบมาก แต่ว่ามันมีคนประเภทหนึ่งว่า เขาบอกว่าพระพุทธเจ้าเป็นสัตพัญญูไม่ใช่หรือ ? รู้อยู่แล้วว่า เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ต้องเกิดขึ้น ทำไมไม่บัญญัติกันไว้ก่อนต้องให้เรื่องเกิดแล้วมาบัญญัติทีละข้อ ๆ เสียเวลาเปล่า ถ้าพระพุทธเจ้าบัญญัติขึ้นมาก่อนจะไม่มีใครเชื่อว่าคนมันตะแบงข้างมันนอกคอกไปได้ เยอะขนาดนั้น ถึงได้มาตามแก้ไปที่ละจุด ๆ ถ้าเกิดเราบอกไว้ก่อนกัน อย่างนี้ ๆ คนที่ไม่คิดจะทำมันก็นั่งหัวเราะไซ้มีัย? แต่คนที่คิดจะทำมันทำได้ขนาดนั้นจริง ๆ

ถาม : แล้วคนที่ออกนอกแนวอย่างนี้..... ?

ตอบ : ถ้าเป็นอาทิก็มมีกะ คือผู้ที่ทำเป็นคนแรกอย่างนี้ พระพุทธเจ้าท่านยกให้ถือว่าไม่มีโทษ แต่ถ้าหลังจากประกาศออกไปแล้วนี่คนที่ทำถือว่า ขาดจากความเป็นพระ

ถาม : แล้วจริงๆ แล้วเป็นเรื่องของพุทธวาจา ?

ตอบ : อยู่ในลักษณะที่เรียกว่า ถ้ายังไม่ประมวลขึ้นมาเป็นข้อห้าม ถือว่ายังไม่ผิด แต่ถ้าห้ามปุบทำก็ถือว่าเสร็จเรียบร้อยตรงนั้นแหละ

ถาม : พวกที่โดนปาราชิกนี้อยู่ถึงอเวจี ?

ตอบ : ปาราชิกนี่จริง ๆ คือขาดความเป็นพระไปเลย ถึงห่มผ้าอยู่ก็ไม่เป็นพระ บวชใหม่ก็ไม่เป็นพระ สำหรับของทางด้านศาสนา มันเหมือนกับตาลยอดด้วน มันไม่สามารถงอกงามต่อได้แล้ว เขาเรียกว่า อสังวาโส หาสังวาโสไม่ได้ คืออยู่ร่วมกับคนอื่นไม่ได้แล้ว

ถาม : ถ้ารู้ตัวแล้วสึกออกไปนี่... ?

ตอบ : สীগอกไปมันแก้มไม่ได้ แต่มันเป็นการที่ห้ามมรรคผล แต่ไม่ได้ห้ามสวรรค์ลักษณะที่ว่าห้ามมรรคผลคือ คุณเข้าถึงความเป็นพระอรียเจ้าไม่ได้เพราะละเมิดในสิ่งที่พระพุทธเจ้าห้าม ในเมื่อละเมิดสิ่งที่พระพุทธเจ้าห้ามก็ถือว่า คุณไม่เคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คนที่ไม่เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี้แค่โสดาบันต้นก็เป็นไม่ได้แล้ว เพราะขาดคุณสมบัติข้อนี้ไป แต่ว่าเขาใช้คำว่าห้ามมรรคผลแต่ไม่ได้ห้ามสวรรค์ คือหมายความว่า ถ้าหากว่าคุณสามารถรักษากำลังใจทรงกำลังใจได้ดีตลอดก็ยังมีสுகุติเป็นที่ไปได้

ถาม : ไม่ใช่หมายความว่าพอเราสิ้นแล้วเราต้องลงอเวจีใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่ คือถ้ากำลังใจเกาะความดีอยู่สามารถไปรับความดีได้ แต่ขณะเดียวกันคนที่ประเภทตะแบงข้างไปได้ถึงขนาดนั้นจิตต้องหยาบมาก โอกาสที่จะเกาะความดีให้ทรงตัวได้มันลำบากมาก เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่ก็เลยลงอเวจีไป

ถาม : การลงอเวจีนี้ลงไปด้วยพุทธวจนะหรือว่า... ?

ตอบ : ไม่ใช่ คือความผิดที่ตัวเองทำมันรุนแรงถึงขนาดนั้นจริงๆ เพราะว่าหลายอย่างเอาแค่กั้นเหล่านี้ กั้นเหล่านี้จริงๆ โทษทางพระเขาปาจิตติย์เขาปลงอาบัติได้แสดงคืนได้แต่ว่าโทษทางธรรมก็คือว่า อันดับแรก คือคุณละเมิดพระวินัย อันดับที ๒ ถ้าหากว่าปรับอีกก็คือ ไม่เอื้อเพื่อพระวินัยศีลขาดอีกข้อหนึ่ง อันดับที ๓ คือว่า ไม่เคารพครูบาอาจารย์ของตัวเองคือไม่เคารพพระพุทธเจ้า อย่างนี้ผิดเข้าไปอีกมันผิดซ้ำผิดซ้อนผิดไปเรื่อย มาเจอหลายๆข้อ รวมกันกำลังใจของตนเองหยาบถึงขนาดนั้นก็เลยโทษหนักไปด้วย

สรุปว่าโทษที่ทางพระเขาปรับไว้เน็ดเดียวแต่ถ้าเวลาตายลงอเวจีเหมือนกัน

ถาม : แล้วอย่างที่ว่าเขาคิดว่าเป็นทอง ๑ สิ่งแต่ของเราเป็นเงินบาท แล้วพม่าถ้าหากว่าขโมยเงินเท่ากับราคา ?

ตอบ : คือคนเราถ้าหากว่าตั้งใจจะขโมยมันไม่ใช่พระแล้วละทางพม่ามีศีลหลายข้อที่ลึกล้ำกับไทยเรา ดีความไม่เหมือนกัน ข้อนี้ข้อหนึ่งที่เขาดีความเท่ากับทองสิ่งหนึ่ง คงเอาข้าวเปลือก ๔๐ เม็ดไปซังกันเลย แล้วก็ศีลอีกข้อที่ว่าห้ามเข้าในบ้านเวลาวิกาล โดยไม่ได้บอกลาทางไทยเราวิกาลหมายถึงตะวันตกดินไป พม่าก็ตะวันตกดินเหมือนกันอีกข้อหนึ่งก็คือห้ามฉันอาหารเวลาวิกาล ของเราตีเอาหลังเที่ยงไปแล้ว แต่พม่าเขาถือวิกาลตัวเดียวกันก็คือตะวันตกดินไปแล้ว เพราะฉะนั้นบายๆ ถ้าเห็นเขานั่งร้านอาหารโซ้ยอาหารกันอยู่ที่ว่าเขาไม่ได้นะ เขาดีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ขณะเดียวกันของเราไปตีความผิดหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่ที่นี้มันกลายเป็นนิยม ในเมื่อกลายเป็นนิยมว่าถ้าหากว่าหลังเที่ยงไปแล้วฉันถือว่าผิดถ้าเราทำก็จะโดนคนตำหนิติเตียนเรียกว่า ทำก็จะโดนคนตำหนิติเตียนเรียกว่า โลกะวัชชะคือโลกติเตียนก็จะเกิดโทษขึ้น แต่ว่าอีกอันหนึ่งเขาเรียกว่า ปิณณัตติกวัชชะ ก็คือผิดเพราะบัญญัติ คือพระพุทธเจ้าห้ามเอาไว้ยังทำอันนั้นถือว่าผิด แล้วยังมีอีกข้อหนึ่งผิดเพราะโลกติเตียน อย่างเช่นว่า ภิกษุตัดต้นไม้ ภิกษุขุดดิน อย่างนี้คนนี้รู้แล้วว่าต้นไม้เป็นของเขี้ยวมันมีชีวิตอยู่ ภิกษุไปตัดต้นไม้ถือว่าไม่เมตดาอย่างนี้ ภิกษุไปขุดดิน ดินมันมีสัตว์เล็กๆ มันอาจจะลำบากอาจจะเดือนร้อนอาจจะโดนขุดตายไปเลยก็มี พระพุทธเจ้าก็ต้องบัญญัติตามคนในยุคนั้นไปเพื่อว่าศาสนาสมัยนั้นมันมีการแข่งขันกันมาก ถ้าหากคนเขาเห็นว่าของเรา

มันไม่เคร่งครัดมันหย่อนยานเขาอาจจะไม่สนใจที่จะมา เรียกว่าง่าย ๆ ว่า หันเข้ามาปฏิบัติตามหลักของศาสนานี้จะทำให้เสียประโยชน์กับเขาไป พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้หวังประโยชน์ของตน แต่หวังประโยชน์คนอื่นเป็นใหญ่บุคคลที่ควรจะได้มรรคผลถ้าหากเห็นว่าข้อปฏิบัติมันหลวมแล้วเขาเองไม่สนใจที่จะเข้ามามันทำให้เขาเสียผล ท่านเองท่านเกรงตรงนั้นก็เอาบัญญัติตามเอาใจชาวโลกเขาหน่อยหนึ่ง เพราะฉะนั้น อย่างที่หลวงปู่บุดดาท่านบอกว่าเป็นชมราวาสรักษาศีล๕ศีล๘หรือว่าถ้าหากว่าเป็นพระเป็นเณรรักษาศีล๑๐เราเองก็เอ๊ะ! พระศีลตั้งสองร้อยกว่าข้อยังไม่ทันจะถามเลย ท่านบอกว่านั้นศีลเอาใจชาวโลกเขา เณรมีศีลแค่๑๐ข้อเป็นพระอรหันต์ตั้งเยอะแยะไป เราก็เออจริงไม่อย่างนั้น สามเณรจะเป็นอรหันต์ได้ยังไงถ้าหากว่าต้องรักษาตั้ง ๒๒๗ เท่ากับพระ เพราะเณรมีแค่ ๑๐ ข้อเท่านั้นเอง อันอื่นเอาใจชาวบ้านตั้งเยอะ

ถาม : อย่างนี้ถ้าพระพม่าขโมยต่ำกว่าทอง ๑ สลึงก็ไม่ใช่ไรชิครับ?
ตอบ : ลักษณะเดียวกันว่าถ้าหากว่าขโมยจะมีกำหนดว่าแค่นี้ โตนทุกกฎ แค่นี้โตนถูลัจฉัย แค่นี้โตนปาราชิก มันจะมีโทษหนัก โทษเบาต่างกัน

ถาม : แต่เขาจะไม่ถือว่าเป็นปาราชิก ?
ตอบ : ถ้าหากว่าของเขา ๗ ไม่ถือ แต่ถ้าหากว่าเรารู้ที่เราต้องว่าไม่ให้ร่วมสังฆกรรมกับเราแน่นอนของเรา ๗ ถือมันไม่เหมือนกัน ตอนนีทางวัดท่าขนุนพวกขโมยหายไปแล้ว เพราะว่าประชุมพระครั้งก่อนบอกเขาเลยบอกว่าถ้าใครขโมยอนุญาตให้อัดให้ท่วมไปเลย ถ้าหากว่าจะมีโทษทางกฎหมายทางอะไรจะไปประกันตัวให้ บอกเอาให้ท่วมไปเลย

ล่อให้ฆ่าเลยเสร็จแล้วจะเอาไปส่งตำรวจเอง มันจะฟ้องร้องข้อหาทำร้ายร่างกายยังงี้ก็จะไปประกันตัวให้ คือคนเราส่วนใหญ่ที่ปล่อยๆไว้ที่มันละเทะก็เพราะว่ามันไม่มีใครรับรองให้ ทำไปอันดับแรกไม่รู้เหมือนกันว่าจะเป็นที่ชอบใจใครหรือเปล่า ดีไม่ติดตนเองไปทำร้ายคนอื่นเขาจะถูกไล่ออกจากวัดด้วยข้ออย่างนี้ อันดับที่๒ถ้าทำไปอย่างนั้นแล้วมันมีผลมีโทษผิดกฎหมายขึ้นมาใครจะช่วยกู อย่างนี้เขาก็เลยไม่กล้าแตะไม่กล้าต้อง ไปอยู่ที่นั่น๓๔เดือนสักพระไปจะ๒๐องค์แล้วละ บางองค์ไม่ได้ผิดแต่มันมีแว่วว่าจะผิดก็ขอให้ท่านสึกไป อย่างบางองค์มันจะมีประวัติยาเสพติดมาอย่างนี้ เข้ามาบวชท่านก็ไม่ได้เสพไม่ได้อะไร แต่พวกเก๋ามันเวียนมาหา ในเมื่อพวกเก๋ามันเวียนมาหาเดี๋ยวไม่นานก็เสร็จเขา ในเมื่อมันเป็นแบบนี้คุณอยู่ไปก็ทำให้คนอื่นเขาเสียหายเปล่าๆ ก็ดีนะเขาก็ยอม

ถาม : มีพระวินัยที่บอกว่าห้ามเสพยาเสพติดด้วยหรือครับ ?
ตอบ : จริงๆ แล้วที่ท่านบอกอาระตี วิระตี ปาปา มัชชะปาณาจะสัจญญะโม บอกเอาไว้ชัดแล้วนี้อาจจะไม่ได้ห้ามเอาไว้ชัดเจนเลยแต่อย่างศีลอย่างนี้ สุราเมระยะมัชชะปะมา อย่างนี้ สุราสิ่งที่ต้องกลั่นขึ้นมาประกอบด้วยแอลกอฮอล์เมรัยสิ่งที่หมักดองประกอบด้วยแอลกอฮอล์ มัชชะ ของที่เสพเข้าไปแล้วทำให้ขาดสติสัมปชัญญะมันเยอะเลยนะ แต่คราวนี้คนเรามันยึดแต่สุราคำเดียวนะชิ อีก ๒ คำมันไม่แปล

ถาม : ไฉนกินได้อะไรประมาณนี้ครับ ?
ตอบ : มันก็ล่อชวนวมไป พระสาครตะเถระ ใงเป็นผู้ที่เลิศในฉานสมาบัติ ก็คือเก่งทางเตโฆกลินมีพญานาคอยู่ตัวหนึ่งหวงทำน้ำมากเลย

ใครลงไปใช้ทำน้ำอาละวาดกระจาย พระสาคตะก็ไปปราบเข้าเตโชกสิน
 เผาชะพญานาคกระเจิดเจิงอยู่ไม่ได้ใช่ไหม? ชาวบ้านเขาก็สรรเสริญ
 ความสามารถของท่าน ก็เที่ยวไปสอบถามลูกศิษย์ของท่านว่าพระเถระ
 ท่านชอบอะไร? ลูกศิษย์ก็แนะนำเลย สุวรรสอ่อนที่สีเหมือนท่านกพิราบ
 ไวน์แดงแห้งๆเลย คราวนี้ออกบิณฑบาตก็คนโน้นแก้วหนึ่งคนนี้แก้วหนึ่ง
 ท่านก็ว่าของท่านไปเรื่อยที่นี้เดินกลับไม่ถึงกุฏิหอรก หมอบอยู่กลางทาง
 นั้นแหละ พระพุทธเจ้าเสด็จผ่านมาพอดีเห็นเข้าก็ถามว่านั่นใคร
พระอาณนทีเข้าไปดูบอกว่าพระสาคตะเถระพระพุทธเจ้าข้า ก็อ้อผู้ที่
 ปราบพญานาคได้ที่ถือว่ามีความสามารถมากเลยใช่ไหม? ตอนนั้นงูน้อย
 ตัวหนึ่งปราบได้หรือเปล่า? บอกไม่ได้พระเจ้าข้า ท่านก็เลยตรัสให้รู้ว่า
 โทษของสุราเป็นยังไงแล้วก็บัญญัติห้าม ไม่อย่างงั้นนี่ก็ยังมีงูเหลือมอยู่
 นะ ได้พระสาคตะมาเริ่มต้นให้ ลูกศิษย์ก็เหลือเกินนะ อันนี้ยังดีลูกศิษย์
 เห็นว่าไม่ผิดใช่ไหม? ถ้าอย่าง**พระอุทายี**นั้น ผู้หญิงเขาถามว่าถวายอะไร
 กับพระแล้วได้บุญมากที่สุด พระอุทายีหลอกเขาบอกว่าต้องบำเรอด้วย
 กามอย่างนี้ เสร็จแล้วผู้หญิงก็โอเค บอกอยากทำบุญด้วย พระอุทายีก็
 ประเภทไปแสดงอาการเหยียดหยามดูถูกเขาอีก เขาโกรธไปฟ้องพระ
 พุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็เลยบัญญัติว่าถ้าภิกษุหลอกล่อหญิงว่าต้อง
 บำเรอตนด้วยกามต้องอาบัติสังฆาทิเสส อันนี้ขาดความเป็นพระชั่ว
 คราว ยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะแค่พูดบอกเขาเท่านั้นเอง ปรึชชาความ
 เป็นพระชั่วคราวเลย สังฆาทิเสสนี้หนักรองจากปาราชิก ถ้าปาราชิก
 ถูกประหาร สังฆาทิเสสก็จำคุกตลอดชีวิต เพราะว่าสังฆาทิเสสนี้ขาด
 ความเป็นพระ พอขาดความเป็นพระเสร็จต้องอยู่กรรมชดใช้ก่อน

เพราะว่าสังฆาทิเสสนี้ขาดความเป็นพระ ก็ต้องใช้หนี้เหมือนกับติดคุก
 ที่เขาเรียกว่า**อยู่ปริวาส** คืออยู่จำกัดเขตถ้าหากว่าโดนจับแล้วไม่ปกปิด
 คือ รับบอกเลยก็อยู่ใช้หนี้ ๖ วันกับ ๖ คืน แล้วก็ให้พระสงฆ์ ๒๐องค์
 สวดคืนความเป็นพระให้ถึงจะกลับเป็นพระอีกครั้งหนึ่ง แต่ว่าของ
 ปาราชิกนี้ขาดความเป็นพระ ขาดแล้วขาดเลย บวชใหม่ไม่เป็นพระ อยู่
 ไปก็ไม่เป็นพระ ดังนั้นว่าอันหนึ่งจะขาดความเป็นพระเลยแก้ไขไม่ได้
 อีกอันหนึ่งแก้ไขได้แต่ยาก ถึงได้ว่าหลวงพ่อบอกว่า **ครุกาบัตติ**
 คืออาบัตินัก **อาบัตินัก** คือการที่ศีลต้องขาดไป **อาบัตินัก** ปารา
 ชิก ๔ ข้อ สังฆาทิเสส ๑๓ ข้อ รวมแล้ว ๑๗ ข้ออย่าให้มันโดน มัน
 โดน แล้วมันแก้ไขไม่ได้กับมันแก้ไขยากอันอื่นมันโดนบ้างเป็นเรื่อง
 ปกติก็ให้รับแสดงคืนชะ ที่เขาเรียก**ปลงอาบัติ** คือสารภาพผิดพอ
 สารภาพเสร็จแล้วก็ให้ระมัดระวังเอาไว้ ตอนนี้มีพยานแล้ว เพราะเรา
 ไปยืนยันแล้วว่า เราจะไม่พูดอีกไม่คิดไม่ทำอย่างนี้อีก

ถาม : พระที่ปาราชิกนี้ไปบวชที่อื่นเขาก็ไม่รู้?

ตอบ : สมัยก่อนเขามีตืออยู่อย่าง คือ เขาโดนสักหน้าใครโดนปาราชิกนี้
 เขาสักตัว ป.ปลา ตัวเบ้อเร่อไว้บนหน้าผาก สมัยนี้มันไม่มีนี้ไปแอบบวช
 ที่อื่นถ้าหากว่าพระอุปัชฌาย์ไม่มีความคล่องตัวในด้านทิพจักขุญาณ
 ก็เรียบบ้อยเลย ไปบวชให้เขาใหม่เขาไม่ใช่พระ ไปกินกับพระ ร่วมนอน
 กับพระ สังฆกรรมกับพระ มันนอกจากจะเกิดโทษกับตัวเองแล้ว
 สังฆกรรมนั้นยังเสียด้วยเพราะเขาเรียกว่า เป็น**อนุสัมบัน**คือมีศีลไม่
 เท่าเขา **อุปสัมบัน**คือมีศีลเสมอกัน สังฆกรรมนั้นจึงจะสมบูรณ์
 สังฆกรรมมีอะไรล่ะ ลงปาติโมกข์ บวชพระ สวดกฐิน สวดอัฏฐกาณ

อะไรเหล่านี้ เข้าไปร่วมอยู่แม้แต่องค์เดียว สังฆกรรมเขาจึง
ไม่เป็นท่ามันไม่สมบูรณ์

ตะกรุดโสฬสมหามงคล

ประกอบด้วยยันต์ ๔ ชั้น

๑. ยันต์เทพาวุธ สำหรับขับไล่ภูตผีปีศาจ ทำลายไสยเวทย์อาคม
วิตฤทธาจารย์ทุกชนิด

คาถากำกับยันต์เทพาวุธ

สักกัสสะ วัชชีราวุธัง	ยะมัสสะ นะยะนาวุธัง
อาพะวะกัสสะ ทุสาวุธัง	เวสสุวัณณัสสะ คะทาวุธัง
จัตตารโ เต อารุธา	สัพพะศัตถู วินาสสันติ

๒. ยันต์โสฬส ป้องกันอุบัติเหตุร้ายทั้งปวง กันฟ้า กันไฟ กันโจรภัย
กันภูตผีปีศาจ กันคุณผีคุณคนทุกชนิด

คาถากำกับยันต์โสฬส

โสฬะสะมังคะลัญจะ	นะวะโลกุตตะระธัมมา
จัตตารโ จะ มะหาทีปา	ปัญจะพุทธานะหามุณี
ตรีปิฏะกะธัมมกัชนธา	จะกามาวะระราตะธา
ปัญจะทะสะกะเวสัจจัง	ทะสะมังสีละเมวะจะ
เตระสะธุดังคาจะ	ปาฎิหารัญจะทะวาทะสะ
เอกะเมรุ จะ สุราวัญฐะ	ทะเวจันทังสุริยังสัคคา
สัตตะสัมโพชฌังคาจะ	จุททะสะจักกะวัตติจะ
เอกาทะสะวิษะณุราชา	สัพเพทวาสะมาคะตา
เอเตนะมังคะละเตเชนะ	สัพพะโสตถิกะวันตุเม

๓. ยันต์ตรีนิสิงเห กันโรคภัยไข้เจ็บ กันโรคระบาด กันภูตผีรบกวน
ทำน้ามนต์คลอตบตรง่าย กันคุณไสยลมเพลมพัด บ้านหรือที่ได้ร้ายอยู่ยาก
ให้อริชฐานฝังดินแก้ไขกลับร้ายเป็นดี

คาถากำกับยันต์ตรีนิสิงเห

มะอะอุ ตรีนิสิงเห	สะระวีปีปะสะอุ สัตตะนาเค
อาปามะจุปะ	ปัญจะเพชรฉลุภัญจะ
นะมะพะทะ จะตุทวา	อิสวาสุ สุสวาอิ ฉะวัจจะราชา
ทีมะสังอังขุ	ปัญจะอินทธานะเมวะจะ
มิ เอกะยักขา	อะสังวิสุโลปุสะพุกะ นะวะทวา
สะหะชะฎะตรี	ปัญจะพรัหมาสะหัมปะติ
พุทโธ ทะเวราชา	เสพุเสวะเสตะอะเส อัญฐะอะระหันตา
นะโมพุทธาเย	ปัญจะพุทธานะมามีหัง

กระโถนช่างกรรมาสน์

๔. ยันต์จตุโรบังเกิดทรัพย์ เรียกเงินเรียกทอง คำขายดี รักษาทรัพย์
สมบัติให้เยือกเย็นทรงตัว ร่ำรวยยิ่งๆ ขึ้นไป

คาถากำกับยันต์จตุโรบังเกิดทรัพย์

จะตุโร	หะวะโม	ทะเวโซ
ตรีหนี	ปัญจะ	สัตตะ
อัญฐะ	เอโก	นะวัจนะราชา

เวลาเสก ให้ว่าคาถาทั้งหมด ๑๐๘ จบ เมื่อจะอาราธนาติดตัวให้ใช้คาถา
"อิทธิฤทธิ พุทธะนิमितตัง ขอเดชะเดชัง ขอเดชเดชะ
จงมาเป็นที่พึ่งแก่มะอะอุนี้เถิด"

ด้วยความปรารถนาดี

พระครูธรรมธรเล็ก สุขุมมปัญญา

๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๘